ஓம்

ஞானசாகரம்

(அறிவுக்கடல்)

இது
'சமரச சன்மார்க்க நிலையம்' என்னும்
பொதுநிலைக்கழகத்தின்
அரிய பெரிய செந்தமிழ்விளக்க வெளியீடு

பதுமம் ௧௧.] ருத்ரோத்காரி௵ தைமீ மாசிமீ [இதழ் ௩, ௪.

பொருளடக்கம்

மாணிக்கவாசகர் வரலா[illegible] (முன் தொடர்ச்சி)
(The Life of Saint Ma[illegible]kavachagar)

ஆசிரியர்:
மறைமலையடிகள் என்னும்
ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள்,
சமரசசன்மார்க்க நிலைய குரு:
பல்லாவரம்

பல்லாவரம், சமரசசன்மார்க்க நிலையத்தின்கண் உள்ள
டி. எம் அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிடப்பட்டது;

24th April, 1924.

[நான்கு ரூபா
ஒருபதுமக் கையொப்பம்]

All Rights Reserved.

ஓம்

மாணிக்கவாசகர் வரலாற்றில் ஒரு பிழைதிருத்தம்

யாம் எழுதிவரும் மாணிக்கவாசகர் வரலாற்றின் ௨௨-ஆம் பக்கத்தில் 'திருவெம்பாவையை' அடிகள் அருளிச்செய்தது திருப்பெருந்துறையிலேயாம் என்று வரைந்திருப்பதனைத் திருவண்ணாமலையிலேயாம் என்று திருத்திக்கொள்க. 'பொய்யார் தடம்பொய்கை' என்னுந் திருக்குளம் திருப்பெருந்துறையில் உள்ளதாயினும், அதனை நினைவுகூர்ந்து திருவண்ணாமலைத் திருக்குளத்தையும் அப் பெயராற் சுட்டி அடிகள் 'திருவெம்பாவை'யில் அருளிச்செய்தாராதல் வேண்டும். திருவெம்பாவையின் தலைப்பில் எவரோ குறித்துவைத்த குறிப்புப் பொருத்தமாமென்றே கொள்க.

மறைமலையடிகள்.

சேக்கிழாரும் பெரிய புராணமும் (முன்றொடர்ச்சி)

மறைமலையடிகள் எழுதியது

இனித் தடுத்தாட்கொண்ட புராணமுதலில் திருமுனைப்பாடி நாட்டிற்கும், அதன்கட் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பிறந்தருளிய திருநாவலூர்க்கும் ஆசிரியர் நாட்டுச்சிறப்பு நகரச்சிறப்புகள் விரித்தோதாது, "பெருகிய வளத்தான்மிக்க பெருந் திருநாடு" என்று மட்டுஞ் சுருங்கச்சொல்லிச் செல்லுதல் என்னையெனின்; உற்றுநோக்கு மிடத்துத் தடுத்தாட்கொண்ட புராணமே' திருத்தொண்டர் புராணமாய் முடிந்திடுதலின், அத்துணைப் பெரிதாகிய அப்புராணத்திற் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் வரலாற்றையுந் திருமணச் சிறப்பையும் கூறுதலிற் கருத்து ஊன்றிய ஆசிரியர் அதனைவிடுத்து, நாடு நகரங்களைப் பாடிக்கொண்டிருப்பராயின், அது, தன்னைக் கற்பார்க்கு இன்பம் பயவாதாகலிற், 'சிலப்பதிகாரத்' திற்போல நாயனார் வரலாற்றைத் துவங்கி முதலிற் றிருமணச்சிறப்பை ஆசிரியர் விரித்துரைப்பராயினரென்க. முதன்மையான நாயனார் புராணங் கூறுதற்கெடுத்து, அதனைப் பாடிக்கொண்டு செல்லுதற்கிடையே அமயம் நேர்ந்துழியெல்லாம் நாட்டுவளம் நகரவளம் கூறுதல் கற்போருணர்வு சலிப்புறாமல் இன்புறுதற் கேதுவாமாகலின், ஆசிரியர் விரித்தோதுதற்கேற்ற இடங்களில் அவைதம்மை இடையிடையே விரிப்பர். சிலப்பதிகாரத்திலும் ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள் அந்நூல் முதற்கட் காவிரிப்பூம்பட்டின வளங்களை ஓதாது இடையே 'இந்திரவிழவூரெடுத்த காதை'யில் அவற்றை ஓதுதல்காண்க. இங்ஙனங் கற்போருணர்வு சலியாமைப்பொருட்டு நல்லிசைப்புலவர் நூல்யாக்குந் திறத்தை எம்முடைய 'முல்லைப்பாட்டாராய்ச்சியுரை'யிலும் 'பட்டினப்பாலையாராய்ச்சியுரை'யிலும் விரித்தெழுதியிருக்கின்றேம். அதனை ஆண்டுக் கண்டுகொள்க; ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தில்லையம்பலத்தை வணங்கச் சென்றுழி, ஆண்டு நாட்டுவளம் நகரவளங் கூறுதற்கு அமயம் வாய்த்தலையின், ௩௨-ஆஞ் செய்யுள்முதல் ௧௦௨-ஆஞ் செய்யுள் இறுதியாகச் சேக்கிழார் அவற்றை விரித்துப்பாடுதல் காண்க. தில்லைநகர் சோழநாட்டின் கண்ணதேயாகலின், அதற்குக் கூறிய நாட்டுவள நகரவளங்கள் சோழநாட்டிற்கும் உரியனவல்லவோ? இங்ஙனமே, சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் புராணத்தோடு தொடர்புடைய 'ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார்' புராணத்தும் சோழநாட்டின் கண்ணதாகிய 'திருப்பெருமங்கலம்' என்னும் நகரின் சிறப்பை ஆசிரியர்முதல் நான்கு செய்யுட்களால் அழகுறப் பாடியிருக்கின்றார்; இச்சிறப்பும் சோழநாட்டிற் குரியதன்றோ? அற்றேல், திருக்குறிப்புத்தொண்டர் புராணத்தில் ௬௧௦-ச் செய்யுட்களால் தொண்டைநாட்டின் நாட்டுவள நகரவளங்களை விரித்தோதிய அவ்வளவுக்கு ஆசிரியர் சோழநாட்டு வளங்களை விரித்து ஓதிற்றிலரென்று

சுங் கூறப்பட்டிருத்தலின் அத் திருப்பூவல்லியும் அவ்வாறே தில்லையில் அருளிச்செய்யப்பட்ட தென்றுங் கொள்ளுதலே பொருத்தமாம் என்க.

அதன்பின், அடிகள் திருக்கச்சியேகம்பத்தினின்றும் நீங்கித் 'திருக்கழுக்குன்றம்' வந்து இறைவனைத் தொழுது தவத்தில் வைகினர். அவ்வாறிருக்குநாளில் அவர்க்கு முன்னே சிவபிரான் தனது அருள்ஒளி வடிவினைக் காட்ட, அடிகள் அதனைக்கண்டு பேரின்ப வெள்ளத்து அழுந்தினராய்ப் "பிணக்கிலாத" என்பதனை முதலாக உடைய திருக்கழுக்குன்றப்பதிகச் செய்யுட்கள் ஏழும் அருளிச்செய்தனர். அச்செய்யுள் ஒவ்வொன்றன் ஈற்றிலும் இறைவன் தனது திருக்கோலத்தைத் தமக்குக் காட்டியபடியை அடிகளே அருளிச்செய்திருத்தல் காண்க. ஈண்டு அடிகள் கண்ட கோலம் அனற்பிழம்பு வடிவே என்பது "எமக்கு வெளிப்படாயென்னவியன்தழல் வெளிப்பட்ட எந்தாய்" என்று அவர் தாமே 'அருட்பத்தில்' ஓதுமாறுபற்றித் துணியப்படும். அவ்வடிவிலன்றித், திருப்பெருந்துறையில் முதற்கட்போந்த குருவடிவிலேயே ஈண்டும் இறைவன் அவர்க்குக் காட்சி தந்தருளினனென்று கொள்ளாமோ வெனிற், கொள்ளாம்; என்னை? முதற்கட் குருவடிவிற் போந்து தம்மை அடிமைகொண்ட ஐயனது அவ் வுருவத்தையே ஈண்டுங் கண்டனராயின், அதன்பால் அன்பு மீதூரப்பெற்ற அவர் அத் திருவுருவத்தின் இயல்பை இப்பதிகத்திற் கிளந்தெடுத்துக் கூறுது இரார் ஆகலின் என்க.

பின்னர் அடிகள் திருக்கழுக்குன்றத்தை ஆற்றுமை யோடும் விட்டகன்று, இறைவன் பணித்த கட்டளைப்படியே தில்லைமுதூர் வந்துசேர்ந்தார். அங்கே திருச்சிற்றம்பலத்தில் இடையறுது. திருக்கூத்தியற்றும் சிவபிரான்றன் இன்பவுருவினைக் கண்டு கண்ணீர்வார மெய்ம்மயிர் பொடிப்பப் பெருங் களிப்புற்று "இந்திரிய வயமயங்கி" என்பதனை முத

ளாக உடைய 'கண்டபத்து' அருளிச்செய்தார். அதன்பிற் பொன்னம்பலத்தை வலங்கொண்டுசென்று, புலிக்கால் முனி வனும் நாகமும் வழிபட்ட இறைவன் திருவடையாளங் களை வணங்கிப் போய், அத் தில்லைநகரின் புறத்தே யுள்ள தொரு காட்டில் தவத்தில் ஓவியம்போல் அசைவற்றிருந்த னர். இங்ஙனம் பன்னாள் தவத்தில் இருப்பதும், அவ்வாறு அகத்தே இறைவன் அருட்பெருக்கிற் படிந்த தமது மெய் யுணர்வு ஒரோவொருகாற் புறத்தே திரும்பியவழித் திரு வாசகச் செழும்பாடல்கள் ஓதுவதுமாக அடிகள் அகம்புற மிரண்டினுஞ் சிவபிரானது அருட்பெருந் திருவுருவிற் றோய்ந்த மெய்யன்பின் உருவானார்.

ஈதிவ்வாறிருக்கச், சிவபிரான் திருவடிக்கண் இடையறா அன்புபெருகுந் திருத்தவம் உடையார் ஒருவர், சோழநாட் டின்கண் உள்ள தில்லை முதலான திருக்கோயில்களைத் தொழு தானபின், பழுதில்லா ஈழநாட்டின்கண் உள்ள திருக்கேதீச் சரம் திருக்கோணமலை முதலான திருக்கோயில்களையும் வணங்கல்வேண்டி அங்கே சென்றார். சென்றவர் அங்கே செல்லும் இடங்கடோறும் 'பொன்னம்பலம்' 'பொன்னம்ப லம்' என்றே சொல்லிக்கொண்டு செல்வாரானார். அக்காலத் தே இலங்கைத்தீவானது பௌத்தசமயத்தவனான ஓர் அர சன் ஆளுகைக்குள் இருந்தது. பௌத்தசமயத்தைத் தழு வின குடிமக்களும் அந்நாடெங்கும் பரவியிருந்தனர். அப் பௌத்த சமயத்தவர்களிடையே அச்சிவனடியார் 'பொன் னம்பலம்' என்னுஞ் சொல்லை ஓவாது உரைத்தபடியாய்ச் செல்லவே, அவரது சிவவடிவத்தைக் கண்டும், அவர் கூறும் 'பொன்னம்பலம்' என்னுஞ் சொல்லைக்கேட்டும் மனம் புழுங் கிய பௌத்தக் குருமார் சிலர் தம் அரசன்பாற் சென்று "அக்குமாலை பூண்டு நீறுபூசி ஐயம்ஏற்று உண்பானாகிய சைவன் ஒருவன் நிற்கும்போதும் இருக்கும்போதும் எக் காலும் 'பொன்னம்பலம்' என்று சொல்லியபடியாய் உலவு

கின்றனன்" என்று கூறினர். அச்சொற்கேட்ட அம்மன்னவன் "அவனை இங்கே கொணர்வீராக!" என்று தூதுவர்க்குக் கட்டளை தந்தான். அங்ஙனமே, அவர் சென்று அவ்வடியாரை அரசன்பால் அழைப்ப, அதற்கு அவர் "ஒன்றை வேண்டுதலும், மற்றொன்றை வெறுத்தலும் இன்றி நாடோறும் ஐயம் ஏற்று உண்டல் ஒன்றல்லது வேறேதுங் கருதாத எய்போல்வார் பாட்டும் அரசர்க்கு ஆவது ஏதும் உளதோ?" என்று மறுத்துரைத்தார். மேலும், அத் தூதுவர் "நீர் ஊரில் ஐயம் ஏற்று உண்டாலும், உமக்குப் பிறிதொரு முயற்சி இல்லையானாலும், தனது நாட்டில் இருப்பார் எல்லாரையுங் காத்தல் மன்னற்குக் கடனாதலால், எம் அரசன் விருப்பப்படி நீர் வருதல்வேண்டும்" என்று மொழிந்து மீண்டும் அழைப்ப, அவ்வடியாரும் அதற்கு இசைந்து அவருடன் ஏகினர்.

தூதுவர் அவரை அரண்மனையினுள்ளே அழைத்துப் போய்ப், புத்த குருவினுடன் அத்தாணிமண்டபத்தே வைகியிருக்கும் மன்னவன் எதிரே விடுத்தார். அம்மாதவரும் அவ்வரசன் அருகேசென்று 'பொன்னம்பலம்' எனக் கூறியமர்ந்தார். அச்சொற்கேட்ட அப் புத்தமன்னன் அவ்வடியாரைநோக்கி "இப்போது நீர் 'பொன்னம்பலம்' எனக் கூறியது என்னை?" என்று வினவினன். அதற்கு அவர் "சோழ அரசராற் செங்கோல் செலுத்தப்படுங் காவிரி நாட்டின்கண் தில்லையம்பலம் என்று ஒன்று உளது. அதுவே இந்நிலவுலகத்தில் முதற்கண் உண்டாகிய திருக்கோயிலாகும்; இந்நிலவுடம்பிற்கு நெஞ்சத்தாமரைபோல் வயங்காநின்ற அத்திருக்கோயிலின்உட் பொன்னம்பலம் என ஒன்றுளது; இவ்வுடம்பினகத்தே எல்லா உயிர்களின் நெஞ்சத்தாமரையின் வெளியில் இறைவனது இயக்கமானது நடைபெற்று இவ்வுடம்பின்கண் உயிர் உலவுதற்கு உதவுதல்போல, உயிரோடு கூடிய இவ்வுடம்புகள் உலவுதற் பொருட்டும் இந் நிலவுடம்

மையை நிலைபெறுத்துவான் வேண்டி இறைவன் அதன் நெஞ்சம் போல்வதாகிய பொன்னம்பலத்திலே இடையறாது ஆடுதல்செய்து உதவிபுரிகின்றான். மனுவின் மைந்தன் ஒருவன் கொண்ட தொழுநோயை மாற்றி அவனது உடம்பினைப் பொன்போல் ஒளிரச்செய்த சிவகங்கை யென்னுந் திருக்குளமும் அத்திருக்கோயிலினுள் உண்டு; அத் திருக்குளத்தின்கண் மெய்யன்புடன் மூழ்கியெழுந்து பொன்னம்பலத்தே ஐந்தொழில் அருட்கூத்து இயற்றாநின்ற இறைவன்றன் றிருவுருவை உள்ளம் நீராய் உருகித் தொழுவார்க்கு இவ்வுலகில் மீண்டும் பிறந்து வருந்தா வீட்டுநெறி எளிதிற்கிட்டும். இத்துணைப் பெருஞ்சிறப் புடையதான 'பொன்னம்பலத்'தை ஒருகாற் சொல்லும் அது, 'சிவ' எனுந் திருமறையை இருபத்தோராயிரத்து அறுநூறுமுறை செப்பி உருவேற்றியதற்கு ஒப்பான பெரும்பயனைத் தரும்" என்று மொழிந்திட்டார். இச்சொற்களை அரசனருகிருந்த புத்தகுரு கேட்டுப் பெரிதும் வெகுண்டு, "பிடகநூல் மூன்றும் உரைசெய்த எம் தலைவனாகிய சாக்கியமுனிவ னல்லாது வேறுமொரு கடவுள் உண்டோ! இப்போதே யாம் தில்லைநகர் சேர்ந்து, அங்குள்ள சைவரோடு வழக்கிட்டு, அப்பொன்னம்பலத்தில் ஆடுங் கூத்தனது அடிகளிற் றொடுத்த கழலையும் மேலெடுத்த ஆனேற்றின் கொடியையும் அறுத்திப், புத்த முனிவன் ஒருவனே முழுமுதற் கடவுள் என உலகோர் அறிய உரைசெய்து, அம்மன்றத்தை அரசின் நீழற் பெருமானுக்குப் பள்ளியாக ஆக்குவேம். இச்செயலை மூன்றுநாட்களில் முடிக்கக்கடவேம்" என வஞ்சினம் புகன்று, தில்லைக்கேகத் தொடங்கினர். அப்புத்த அரசனுந் தன் மகட்குள்ள ஊமைத் தன்மையானது தில்லைப் பொன்னம்பலஞ் செல்ல நீங்குமெனக் கோனால் கூறினமை தெரிந்தானாகலின், தானுந் தன் மகளோடும் இலங்கைவிட்டும் புறப்பட்டு அத்தில்லைநகர் வந்துசேர்ந்தான்.

புத்தகுரு தில்லைத் திருக்கோயிலினுள்ளே தன்னரசனோடுஞ்சென்று ஒரு மண்டபத்தின்மீ தமர்ந்திருக்க, அது கண்டு அக்கோயிலில் திருத்தொண்டுசெய்வாரெல்லாம் அவர் பால்வந்து குழுமி, "ஓ புத்தகுருவே, நீர் இங்கிருத்தல் ஆகாது. இத்தில்லைநகர் எல்லையை உடனே கடந்து செல்லுதலே தக்கது" என்று உரைப்ப, அதற்கு அப் புத்தகுரு, "சோழ வேந்தன் முன்னிலையில் உயர்ந்த அளவைநெறியால், நீவிர் தழுவி யொழுகும் சைவம் மெய்ம்மையுடைத் தன்றென மறுத்து, எங்கள் கௌதமபுத்தரே முதற்கடவுள் என்பதை நிலைநிறுத்தியபின்னல்லது இதனைவிட்டு யாம் ஏகுவதில்லை" என்று மறுமொழி கூறினர். இவ்வாறு புத்தகுரு கூறுதலைக்கேட்ட அக்கூட்டத்தினர் சிவபிரானுக்கு வழிபாடு ஆற்றுங் கோயில்அந்தணரிடத்தும், சைவநூலுணர்ச்சியுடையாரிடத்தும் போய் நடந்தவைகளை எடுத்துச்சொல்ல, அவரெல்லாம் சினத்தோடும் அப் புத்தகுருவினருகே போந்து "நீர் அச்சமின்றி இங்கே வந்தமை ஏன்?" என்று வினவ, அதற்கவர் "நுங்கள் சமயநூற்படி நுங்கள் கடவுளே முதற்கடவுள் என்று நீங்கள் நிலைநிறுத்துவீர்களாயின், அதனைமறுத்து, எமது சமயநூற்படி புத்தக்கடவுளே முதற்கடவுள் என்று நிலைநாட்டுவேம்; ஆதலால், எம்மோடு வழக்கிட வம்மின்கள்!" என்று அறைகூவி அழைத்தார். அதன்மேற் சினங்கொண்டு அக்குருவை வைத அந்தணர்கள் பிறகு தெளிவடைந்து, "புத்தன் வினவியவற்றிற்கு விடைகூற அறியாமல் அவனை வைதார் அடித்தார் என்று உலகம் நம்மைப்பழிக்கும்; ஆதலாற் சோழவேந்தன் முன்னிலையில் ஒரு பேரவை கூட்டி யாம் வழக்கிட்டால் தக்கதிது, தகாததிது வென்று எதொருகலகமும் நடவாமல் முடிக்கலாம்" என்று தம்முள் ஒரு தீர்மானத்திற்குவந்து, பின்னர், நிகழ்ந்தவைகளையும் தமது தீர்மானத்தையும் விரித்தெழுதிச் சோழமன்னனுக்கு ஒரு திருமுகமும், இங்ஙனமே தென்றமிழ்

நாட்டிலுள்ள ஏனை மன்னர்க்குங் கற்றூர்க்கும் அருந்தவத் தோர்க்கும் பலப்பல திருமுகங்களும் போக்கித், தத்தம் மனையகத்தே சென்று, அன்றிரவு பெரியதொரு மனக்கவலை யோடுந் துயில்கொள்ளலானர். அவ்வாறு அவரெல்லாம் துயில்கையில், அவ ரெல்லார்க்குங் கனவின் கண்ணே, தழைத்த சடைமுடியும் நீறுபொலிந்த திருமேனியும் பிரப் பங்கோல் தாங்கிய கையும் உடைய அழகிய ஓர் அருந்தவர் உருவந் தோன்றலாயிற்று; தோன்றிய அத்திருவுருவம் வாய் திறந்து, "நீவிர் மனங்கலங்குதல் ஒழிமின்! இவ்வூர் எல்லைப் புறத்தே வாதவூரன் என்னும் ஒரு முனிவன் அருந்தவத் தில் அமர்ந்திருக்கின்றான்; அம் முனிவனை அழைத்துவரு விரேல் அவன் அளவைநூன்முறை வழுவாதே புத்தரோடு வழக்கிட்டு அவரை வெல்குவான்" என்று உரைத்து மறைந் துபோயிற்று. வியக்கத்தக்க வகையாய் நிகழ்ந்த இக்கனவு கண்டு விழித்த அந்தணர் எல்லாம் இறைவனைத் தொழு தெழுந்து, புலரிக் காலையிலே கோயிலில் ஒரு மண்டபத்தே வந்து கூடித் தாந்தாங்கண்ட கனவு நிகழ்ச்சியினை எடுத்துக் கூறித், தம்மெல்லார்க்குந் தோன்றிய திருவுருவமும் அஃது உரைத்தனவும் முற்றும் ஒத்திருத்தல் கண்டு மிக வியப் புற்று, ஐயனருளை வாழ்த்தி மனக்கலக்கந் தீர்ந்து, எல்லாரு மாய் ஒருங்கே திருவாதவூரடிகள் இருக்கும் அடவிநோக்கிச் சென்றனர். அடிகளோ புறத்துணர்ச்சி சிறிதும் இல்லா ராய்ச் சிவபிரான் திருவடிக்கண் முழுதும் பதிந்த நினைவின ராய் இருப்ப, அவரை அழைக்கச்சென்ற அந்தணர்கள் அவ ரது அசைவற்ற தவநிலையினையும், அவர் தமது வருகையை யும் உணராராயிருத்தலையுங் கண்டு நிரம்ப மனம்வருந்தித் தத்தம் மனையகஞ்சென்று அன்றிரவு துயில்கொள்கையில் முன்னாட்கனவிற் றோன்றிய தவவுருவம் இந்நாட் கனவினுந் தோன்றி "அம்முனிவனை 'மாணிக்கவாசகன்' என்னும்பெயர் சொல்லி அழைமின்கள்!" என்று மொழிந்து மறைந்தது.

அதுகண்டு விழித்த அந்தணர் எல்லாரும் மீண்டும் அவ் வடவிநோக்கிச் சென்று அப்பெயர் சொல்லி அழைப்ப, உடனே அடிகள் அகத்தே நினைவு ஒருங்கியநிலை கலைந்து விழித்துத், தம்பால் வந்த அவ் வந்தணர் வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து அவருடன் போந்து, அம்பலக்கூத்தனை வணங்கியெழுந்து, புத்தகுருவும் அவர்தம் குழாத்தினரும் ஒருங்கு கூடி யிருந்த மண்டபத்தின்கண் ஏறி, அந்தணருங் கற்றோருந் துறவோருந் தம்மைப்புடைசூழ, ஆண்டு இடப்பட்ட ஓர் இருக்கைமீது அமர்ந்தருளினர்.

அப்போது, அந்தணர்களால் முன்னரே திருமுகம் விடுத்து அழைக்கப்பட்ட சோழமன்னனும் வந்து அவ் வவைக்களத்தே புகுந்து அடிகளின் திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கிஎழுந்து, அவரால் பணிக்கப்பட்டவாறே அங்கிடப் பட்டதோர் அணைமேல் அமர்ந்தனன். அங்கு அதற்குமுன்னரே வந்திருந்த ஈழமன்னன் அச் சோழனுக்கு அடங்கி அரசுபுரிவோனாதலின் அவனை வணங்கி அவனது கட்டளை பெற்றுத் தன்னிருக்கையில் இருந்தான். இருதிறத்தார் வழக்குகளையுங் கேட்டு நடுநின்று சான்றுகூறுவாரான சான்றோரும் வந்து தாமிருக்குமிடத்தே வீற்றிருந்தனர். வருதற்குரியாரெல்லாரும் வந்துநிறைந்து அப்பேரவை ஒழுங்கு பெற்றபின், சோழவேந்தன் எழுந்து அடிகளை வணங்கித் "தேவரீர் புத்தகுரு கூறுங் கொள்கைகளை மறுத்துச் சைவக் கொள்கையினை நிலைநிறுத்துதற்குத் திருவுளம் பற்றுவீராக!" என்று வேண்டினன்.

அவ்வேண்டுகோளுக்கு ஒருப்பட்ட திருவாதவூரடிகள் புத்தகுருவை நோக்கி "நமது கடவுளின் இலக்கணமும், அக் கடவுளின் திருவடியைச் சேரும் வீட்டினிலக்கணமும் நீவிர் எடுத்துரைமின்!" என்று கூறினர்.

அதற்கு அப்புத்தகுரு, "எல்லாவற்றையும் முற்றும் அறிந்து, கொலை களவு பொய் கள் காமம் என்னும் ஐவகைக்

குற்றமுங் கடிந்து, பழுதில்லா அருட்பெருந் தன்மையினாலே பல பிறவிகளிலும் பிறந்து அவ்வவ் வுயிர்த்துன்பமும் பொருளுய் அத்துன்பங்களைத் தான் ஏன்றுகொண்டு அவற்றிற்கு நன்மைசெய்து, விநயபிடகம் சுத்தபிடகம் அபிதன்மபிடகம் என்னும் வழுவில்லாத மூன்று ஆகமங்களையும் அருளிச்செய்து, அரசமரநீழலில் எழுந்தருளியிருக்கும் புத்தமுனிவனே எம் மிறைவனுவான் என்று அறிமின்! இனி, உருவம் வேதனை குறிப்புப் பாவனை விஞ்ஞானம் என்னும் ஐவகைக் கந்தமும் ஒருங்கு தொக்கதொகையே உடம்பும் உயிரும் ஆவதன்றி, இவையைந்தின் வேருக உடம்பும் உயிரும் எனத் தனித்து இருபொருள்கள் இல்லை. இக்கந்தங்களுள் எதுவும் உயிரன்று என்பது எம்முடைய பிடகநூல்களில் மறித்தும் மறித்தும் வற்புறுத்தப்படுகின்றது. உடம்பும் ஏனைப் பொருள்களும் இடையருது மாறிக்கொண்டேயிருக்கின்றன. முற் கணத்திருந்த அதே ஆண்மகன் பிற்கணத்து உள்ளவன் அல்லன்; அவனிடத்தில் என்றும் நிலைபேருய் உள்ளது எதுவும் இல்லை. இவ் வைவகைக் கந்தங்களும் ஒருங்குதொக்கவழி 'யான் ஒருவன் உளன்' என்னும் உணர்ச்சி தோன்று நிற்கின்றது. இவ்வைந்துங் கூடிய தொகை அழிந்தவழி 'யான் உளன்' என்னும் உணர்வும் அழியாநிற்கும். இவ்வைந்தின் கூட்டமுங் கலைவும் அறியாதிருக்குங்காறும் வினையாற் பிறவியுளதாம்; அவை யுணர்ந்தவழி மெய்யுணர்வு தோன்றிப் பிறவி இல்லையாம்; இதுவே வீடுபேறும் என்று தெளிமின்! இனி, இங்ஙனம் இவை எல்லாவற்றிற்கும் முதலாகிய உருவம் வேதனை குறிப்புப் பாவனை விஞ்ஞானம் என்னுங் கந்தங்களைந்தும் யாவையெனின்பிரேல், அவை தம்மையும் ஒருசிறிது விளக்கிக் காட்டுதும்: உருவக்கந்தமாவது பொருள்களின் உருவும் அப்பொருட் பண்புகளின் உருவும் என இருவகைத்தாய், ஒவ்வொன்றும் நந்நான்காம்; பொருள்களின் உரு: மண் புனல்

அனல் கால் என நான்காம்; அப்பொருட் பண்புகளின் உரு: வன்மை சுவை ஒளி நாற்றம் என நான்காம். வேதனைக் கந்தமாவது இன்பமுந் துன்பமும் அவ்விரண்டும் இன்மையும் என மூன்றும். குறிப்புக்கந்தமாவது மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் ஐம்பொறிகளும் அவற்றைப் பொருந்திநிற்கும் மனமும் என ஆறும். பாவனைக் கந்தமாவது மனம் மொழி மெய் என்னும் மூன்றையும்பற்றி நிகழும் நல்வினை பத்தும் தீவினை பத்துமென இருபதாம்; அவற்றுள் நல்வினை பத்தாவன: அருள் அவாவின்மை தவவிருப்பம் என மனத்தான் நிகழும் மூன்றும், இனியவைகூறல் மெய்ம்மைகூறல் பயனுளகூறல் அறமுரைத்தல் என மொழியான் நிகழும் நான்கும், வணக்கம் ஈகை தவம்புரிதல் என மெய்யான் நிகழும் மூன்றும் ஆம்; தீவினை பத்தாவன: தீயன நினைத்தல் அவா வெகுளி என மனத்தான் நிகழும் மூன்றும், கடுஞ்சொல் பொய்கூறல் பயனிலசொல்லல் கோட்சொல்லல் என மொழியான் நிகழும் நான்கும், களவு கொலை வீண் செய்கை என மெய்யான் நிகழும் மூன்றும் ஆம். விஞ்ஞான கந்தமாவது ஐம்பொறிகளையும் மனத்தையும்பற்றி நிகழும் ஆறறிவுகளாம் என்று இவ்வாறு உணர்ந்து கொண்மின்!'' என்று விடைகூறினார்.

அதன்மேல் திருவாதவூரடிகள் அப்புத்தகுரு கூறியவைகளை நிரலே மறுப்பாராய்ப் பின்வருமாறு உரைநிகழ்த்துவாரானார்: "முற்கணத்தில் இருந்தது பிற்கணத்தில் இல்லையாம் என்பதே நமது கோட்பாடாதலால், நம் புத்தமுனிவன் ஒருகணத்தில் அறிந்த அறிவும் அதற்கு அடுத்த கணத்தில் இல்லையாம் என்றே நமது கோட்பாட்டின்படி முடிக்கப்படும். அவ்வாறு முடிக்கப்படவே, முற்கணத்து நிகழ்ந்த அறிவு மாய்ந்துபோகப்போகப் பிற்கணத்து அவன் புதிது புதிதாக அறிதலை நிகழாநிற்கும். அதனால், அவற்கு நிகழ்கால அறிவே தோன்றித்தோன்றி மாயுமல்லது, இறந்தகால

அறிவும் அக்காலத்து நிகழ்பொருளி னறிவும் அவர்க்கு இலவாதல் வேண்டும். அல்லதூஉம், ஒருகணத்து மட்டுமே நிகழும் அறிவு அதன் பிறகணங்களில் நிகழ்வனவற்றை அறியாததாகல் வேண்டும்; அங்ஙனம் அறியாதாகவே அவற்கு வருங்கால அறிவும் இலதாதல் பெறப்படும். இனிக் கணங்கடோறுந் தோன்றும் நிகழ்காலவறிவும் நிலைபேறின்றி மாய்ந்தொழிதலின் அவ் வறிவுநிகழ்ச்சியாற் போந்த பயனும் ஒன்றும் இன்றாம். இங்ஙனம் முக்கால அறிவு நிகழ்ச்சிக்கும் ஒரு தொடர்ப்பாடு நுமது கொள்கையின்கண் இன்மையின், நும் புத்தமுனிவன் எல்லாவற்றையும் ஒருங்குணர்வன் என்பது பொருள்இல் கூற்றேயாம். 'நேற்று இதனைச் செய்தவன் யானே' என இறந்தகால வுணர்வும், 'இன்று இதனைச் செய்கின்றேன்' என நிகழ்கால வுணர்வும் 'நாளை இதனைச் செய்துமுடிப்பேன்' என எதிர்கால வுணர்வும், ஒரு தொடர்பாக நிகழப்பெறும் மக்களுக்குள்ள அத்துணை யறிவுதானும் நுமது கடவுளுக்கு இன்மையின், அஃது எல்லா அறிவும் முதன்மையும் உடைய முழுமுதற்கடவுளாதல் யாண்டையதென் றொழிக!

"இனி, நும் இறைவன் பிறவுயிர்களின் துன்பம்பொறுஞய் அவ்வுயிர்களின் துன்பத்தைத் தான் ஏன்றுகொள்ளல் வேண்டித் தான் பல்லுயிர்களாய்ப் பிறவியெடுப்பனென்றதூஉம், அவன் கொலை முதலாய குற்றங்கள் கடிந்தோனென்றதூஉம் பொருந்தாமை காட்டுவாம். ஒருயிர்க்கு வந்த துன்பத்தை நீக்கலுறுவோன் தான் அத்துன்பத்திற் பற்றப்படாதவனாய் இருந்தாலன்றி அத் துன்பத்தை நீக்கமாட்டுவான் அல்லன். கண்ணிழந்த ஒரு குருடனுக்கு உதவி செய்யவல்லவன், கட்பார்வை நன்குடைய மற்றொருவனேயல்லாமல் அவன்போற் கண்ணில்லாத வேறு ஒரு குருடன் அல்லனே. அவ்வாறிருக்கப், பிறவித்துன்பத்திற் கிடந்துழலும் உயிர்களின் துன்பத்தைத் துடைக்கல்வேண்டி நுமது

கடவுளும் அவ்வுயிர்களைப்போற் பல பிறவிகளை யெடுத்தா னென்று நும்மனோர் கூறுவது, வலையில் அகப்பட்டுத் துடிக் கும் பல மான்களைக்கண்ட மற்றொரு மான் அவற்றின் துன் பத்தை நீக்குதற்பொருட்டுத் தானும் அவ்வலையிற் சென்று அகப்பட்டுக்கொண்டதனையே ஒக்கும். அற்றன்று, உயிர் கள் தம்மையறியாமலே பிறவிகளிற் கிடந்துழன்று துன் புறும், எம் புத்தமுனிவனோ தன்னுணர்வும் தன்வலிமையும் முற்றும் உடையனாய் அவ் வுயிர்களி னிடையே பிறந்து அவற்றின் துன்பத்தைப் போக்குவான் என்றுரைப்பிரேல், அவ்வாறு எல்லா அறிவும் ஆற்றலும் உடையான் அவ்வுயிர் கள்போற் பிறவியெடாமலே அவற்றின் துயர்களைய வல்ல னாதல் வேண்டுமன்றி, அவர்போற் றானும் பிறவியெடுத்துழ லல் எற்றுக்கு? மேலும், வினைநுகர்ச்சியின் பொருட்டாகவே பிறவி வருமென்பது நும்மனோர்க்கும் உடன்பாடாகலின், பிறவியெடுத்த உயிர்களுள் ஒன்றாய் நிற்கும் நும் புத்தமுனி வனை அவ்வினையின் நீங்கிய இறைவனாகக்கோடல் யாங்ஙு னம்? வினையிலும் பிறவியிலுங் கூடிநிற்பனாயினும் எம் புத்த முனிவன் எல்லாம்வல்ல இறைவனேயாவன் என்று பொருந் தாவழக்குப் பேசுவிராயின், அங்ஙனமே வினையிலும் பிறவி யிலுங் கூடிநிற்கும் ஒவ்வோருயிரையும் இறைவனாகக் கொள் வேம் என்பார்க்கு நீர் விடைபகருமாறு இன்றாம்; இன்றாக வே, நும் புத்த முனிவன் உயிர்களுள் ஒருவனேயாவ னல் லால், அவன் முதற்கடவுளாதல் செல்லாதென்றுணர்க. அற் றன்று, உயிர்கள் இரக்கத்தாற் பிறந்தாரல்லர், எம் புத்த முனிவனோ இரக்கத்தாற் பிறந்தானென்பிரேல், நும் புத்தன் பிறந்த ஞான்று தன் அன்னையின் வலது விலாப்புறத்தைப் பிளந்துகொண்டு பிறக்க, அதனால் அவனை ஈன்றாள் சில நாளெல்லாங் குற்றுயிராய்க்கிடந்து இறந்தாள் என நீவிரே கூறுதலின், தன் அன்னையின் துன்பத்திற்கும் சாவிற்கும் ஏதுவாய்வந்த அவன் இரக்கமுடையனாதல் யாங்ஙனம்? அது

வேயுமன்றி, நும் முனிவன் நரியும் புலியும் அரிமாவுமாகப் பிறந்தவழி வேறு மெல்விலங்குகளைக் கொன்றுதின்றனுதல் வேண்டுமன்றோ? அதனாலும் அவன் இரக்கமுடையானென் றலுஞ் செல்லாது; கொலை முதலியன கடிந்தானென்றலுஞ் செல்லாதென் றுணர்ந்துகொள்க. அல்லதூஉம், ஐந்து கந் தங்களின் தொகையே உருவாவதல்லால், வேறுருவ மென்ப தொன்றில்லை யென்பதே நுமது கோட்பாடாகலின், நுமது கடவுளுக்கு நீவிர் உரைக்கும் உருவமும் அத் தகையதே யாதல்வேண்டும்; இல்லாதவோர் உருவத்தை அவன் பிறவிக டோறும் எடுப்பானென்றலும் அதனாற் பொருந்தாமையும் காண்க.

"இனி, நும் புத்தமுனிவன் வழுவில்லாத பிடகநூல் களை அருளிச்செய்தனன் என்றலும் ஆகாது. அறமும் அற மல்லாதனவும் விரவிக் கிடக்கும் இவ் வுலகத்தே உயர்ந்த அறங்களை ஆராய்ந்து பிரித்தெடுத்து ஒரு நூலாக அருளிச் செய்தற்குப் பலநாளும் ஒரு தொடர்பாக ஒருவற்கு உணர்வு நிகழ்தல்வேண்டும். மற்று நீவிரோ ஒரு கணத்து நிகழ்ந்த வுணர்வு அதன் பிற்கணத்து இல்லையாய் மாய்ந்தொழியப், பிற்பிற் கணத்துப் புதிது புதிதாக உணர்வு தோன்றுமென் கின்றீர். நுமது கூற்றின்படி பார்க்குங்கால், நும் புத்தமுனி வனுக்கு ஒரு தொடர்பான வுணர்வு இல்லை என்பதே பெறப் படுமாதலால், தொடர்பான வுணர்வு கொண்டன்றிச் செய் யப்படாத அறிவுநூல்களை அவன் அருளிச்செய்தா னென் றல் நுமது கோட்பாட்டுக்கு முற்றும்முரணும்; அதுவேயு மன்றி, அவன் அந்நூல்களை அருளிச்செய்யத் தொடங்குதல் எழுத்துக்களால் ஆக்கப்பட்ட சொற்கள் அச்சொற்களால் ஆக்கப்பட்ட சொற்றொடர்களென்னும் கருவிகளைக் கொண் டன்றிப் பிறிதொருவாற்றானும் இயலாமையினாலும், ஒரு கணத்துத் தொடங்கிய ஓர் எழுத்தோசை அதன் பிற்கணத் து இல்லையாய் ஒழிதல்வேண்டுமென்பதே நுமது கோளாக

வின் அவ்வாற்றாற் பலவெழுத்துக்கள் தொடர்ந்த சொற்களும் பல சொற்கள் தொடர்ந்த சொற்றொடர்களும் அவற்றால் ஆகிய நூலும் உளவாதல் ஆகாமையினாலும் அவன் அந்நூல்களை ஆக்கினான் என்னும் நுமதுரை பொருளில் கூற்றே போலும்!

"இனி, உடம்பும் உயிரும் ஐவகைக் கந்தங்களின் தொகையேயல்லாமல், மற்று அவை வேறு தனிப்பொருள்கள் அல்லவென்றும், எல்லாப் பொருள்களுங் கணங்கடோறும் மாய்ந்து மாய்ந்து புதியனவாய்த் தோன்றுவனவே யல்லது நிலைபேறுயுள்ளது எதுவும் இன்றென்றுங் கூறுகின்றீர். அவ்வாறு கணங்கடோறும் மாறுவது இல்பொருளான வெறும் பாழோ அல்லது உள்ளதொரு பொருடானோ என வினவினார்க்கு, அஃது இல்பொருளேயாமென உரைப்பிராயின், மயிரில்லாத திண்ணிய யாமை ஓட்டின்கண் மயிர்முளைத்ததென்றும், அம்மயிராற் கம்பலம்நெய்து மலடிபெற்ற மகன் போர்த்துக்கொண்டானென்றுங் கூறும் முழுப்பொய்யுரைக்கே, நீர் கூறும் 'இல்லதன்கண் எல்லாந் தோன்றிக் கணங்கடோறும் மாயும்' எனும் போலியுரை ஒப்பாம். அற்றன்று, உள்ளதொருபொருளே பருவடிவில் மாறுதலுற்றுக் கெட்டு மடியும், நுண்வடிவில் என்றும் உளதாம் என்றுரைக்குவிராயின் அது சைவராகிய எமது கோட்பாடாவதே யன்றிப், புத்தராகிய நுமது கோட்பாடன்று. அன்றாகவே, பருவடிவிற் கட்புலனாய் நிற்கும் இவ்வுடம்பிற்கே மாறுதலுங் கேடுமல்லாமல் இதற்கு முதலாய் நிற்கும் நுண்பொருளான மாயைக்கு அவை யில்லையென் றுணர்விராக. இன்னும் நீவிர் உரைக்குமாறே ஐவகைக் கந்தங்களின் தொகையே உயிராய், அவற்றின் வேறாகத் தொடர்ந்த உணர்விற்றாகிய உயிரென்பதொன்று இலதாயின், 'நேற்று இந்நூலை எழுதத் துவங்கினவன் யானே, இன்றிதனை எழுதுகின்றவனும் யானே, நாளை இதனை எழுதுவோனும் யானே' என ஒருவற்கு ஒரு

தொடர்பான வுணர்வு நிகழாதாகல்வேண்டும். மற்று, இவ்வுலகத்து நிகழும் நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் அவற்றைச் செய்யும் உயிர்களுக்கு ஒருதொடர்பான வுணர்வு நிகழுமாறு பற்றியன்றிப் பிறிதொருவாற்றானும் நிகழாமை எல்லார்க்குங் கண்கூடாய் அறியக்கிடத்தலின், இவ்வுண்மையொடு திறம்பி ஐவகைக் கந்தங்களின் வேறாய்த், தொடர்புபட்ட வுணர்வுடைய உயிர் என்பதொன்றில்லையென்றல் சிறிதும் அடாது. மேலும், ஐவகைக் கந்தங்களையன்றி வேறு உயிர் இல்லையாயின், ஒருவன் விழித்திருக்கையிலும் உறங்குகையிலும் அவன் ஒரு படித்தான வுணர்வுடையனாதல் வேண்டும். அவ்வாறன்றி விழித்திருக்கையிற் பாம்பைக் கண்டாலும் அஞ்சுமவன், உறங்குகையில் அஃது அவன்மேல் ஏறிச் சென்றாலும் அதனையவன் உணராதிருத்தல் என்னை? விழிப்பினும் உறக்கத்தினும் அவ்வைவகைக் கந்தங்களும் உளவல்லவோ? கணங்கடோறும் உணர்வு கெட்டுக் கெட்டுத் தோன்றுமென்பதே எமது கோட்பாடாகலின் விழிப்பின்கட் காணப்படும் உணர்வு உறக்கத்தின்கட் கெடுமாறுபற்றி எமக்கு ஆவதோர் இழுக்கில்லை யென்பிரேல், விழிப்பின்கண் நிகழ்ந்த வுணர்வு கெட்டு உறக்கத்தின்கண் வேறொரு புத்துணர்வு தோன்றுமாயினன்றே அது நமது கோட்பாட்டிற்கு இசைந்ததாம்; அவ்வாறன்றி விழிப்பின்கண் எல்லாவுணர்வு முடையனாயிருந்தான் ஒருவன் அயர்ந்த உறக்கத்தின்கண் அவ் வுணர்வு ஒரு சிறிதும் நிகழப்பெறாது கட்டைபோலவுங் கற்போலவுந் தன்னைமறந்து கிடத்தல் கண்டாமாகலின், இது நும் மதத்தின் பொய்ம்மையையே அறிவிப்பதன்றி அதற் கெவ்வாற்றானும் உதவிசெய்வதன்று. அதுவேயு மன்றி, நேற்றுப் பகல் விழித்திருந்தக்கால் ஒருவற்குண்டான உணர்வு நேற்றிரவு உறங்கச்சென்றக்காற் கெட்டு, இற்றைநாட்காலையிற் புதிது தோன்றுமென்றலே எமது கோட்பாட்டிற்கு ஒத்ததாம் என்பிரேல், நேற்றுப் பகல் ஓர் ஆடையை நெய்தற்

குத் துவங்கினன் ஒரு கைக்கோளன் அஃது அன்றே முடிந் திடாமையின், அதனை அரைகுறையாய் விட்டுவைத்து, நேற் றிரவு துயிலச்சென்ற அளவானே அதனை நெய்தற்குரிய எலலா வுணர்வும் முற்றுங் கெடப்பெற்று, இற்றைக்காலை யில் அத்துயில் நீங்கி எழுந்தவளவானே தன்னை இன்னு னென்று உணரும் உணர்வும் நேற்றுத் தான் நெய்தற்கு எடுத்து அரைகுறையாய் விட்டுவைத்த ஆடையைப் பற்றிய வுணர்வும் ஆகிய எல்லாம் முற்றும் இழந்து, இற்றைக்குத் தன்னை ஒரு குயவனாக நினைந்து குடமும் பானையும் வனையப் புகுதல்வேண்டும். நேற்றுத் தன்னை அரசனாய்க் கருதினா னொருவன் இற்றைக்குத் தன்னை ஓர் ஏவற்காரனாகவும், இற் றைக்குக் கூலியாளாயிருப்பான் நாளைக்கு அரசனாகவும், இற் றைக்கு மக்கட்பிறவியி லிருப்பது நாளைக்குத் தன்னை ஒரு விலங்குப் பிறவியாகவும், நேற்றுப் பெண்ணாயிருந்தது இன்று ஆணாகவும், இன்று ஆணாயிருப்பது நாளைப் பெண்ணாகவும், நேற்றுக் கல்லாயிருந்தது இன்று தன்னை ஒரு மரமாகவும், இன்று மரமாயிருப்பது நாளைத் தன்னை ஒரு மகனாகவுங் கருதிக்கொள்ளல் வேண்டும்! திருவருட் செயலால் அத் தகைய பொய்ம்மாற்ற வுணர்வும், அதுபற்றி வரக்கடவன வாய பெருங் குழப்பங்களும் இலவாய், அறிவில்லாப்பொருள் முதற்கொண்டு ஓரறிவு ஈரறிவு மூவறிவு நாலறிவு ஐயறிவு ஆறறிவு உடைய உயிர்கள் ஈறாக எல்லாம் ஒருமுறையுள் அடங்கித் தொடர்புபட்ட நிலையும் உணர்வும் வாய்ந்தனவாய் மிக வியத்தக்க ஒழுங்கோடும் நடைபெறக்காண்டல் கற்றார் முதற் கல்லாதார் ஈறான எத்திறத்தார்க்கும் ஒப்ப முடிந்த தாகலிற், சிறிது கற்று ஆராய்ச்சியுணர்வு இலராயினாரை மயக்கும் நும்போலிக் கொள்கை எவர்க்கும் எத்தகைய பய னுந் தருவதன்றென உணர்விராக. அற்றேல், நேற்று நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளிற் சிலவும், முந்திய திங்களில் நிகழ்ந்த வைகள் பலவும், முன்னாண்டுகளில் நிகழ்ந்தவற்றில் மிகச்

சில தவிர ஏனையெல்லாமும், முற்பிறவிகளில் நிகழ்ந்தவற்றிற் சிலதாமு மின்றி முற்றும் மறந்தொழிய வேறுவேறுணர்வுகள் புதிய புதியவாய் நம்மனோர்மாட் டெல்லாங் கண்கூடாய்க் காணப்படுதலின், எமது கொள்கை குற்றமாதல் யாங்ஙனமென்று உசாவுதிராயின், முன் நாளினும் முற்றிங்களினும், முன் னாண்டுகளினும், முற் பிறவிகளினும் நிகழ்ந்த உணர்வு நிகழ்ச்சிகள் மாய்ந்துபோயின வென்றல் உண்மையன்று; அவ்வுணர்வு நிகழ்ச்சிகள் அத் துணையும் ஒரு தினையளவுங் கெடாமல் மக்கள் உள்ளத்தினும் ஏனையுயிர்களின் உள்ளங்களினும் நன்குபதிந்தே யிருக்கின்றன. அல்லாக்கால், ஒரு சிலர் வேறு பலரினும் மிக்க நினைவுடையராய்க் கழிந்தகால நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் நன்கு நினைவுகூர்தல் ஆகாது. சிலர் நினைவின் மிக்கவராயும் பலர் அதிற் குறைந்தவராயுங் காணப்படுதற்கு ஏது வென்னையென்று நுணுகி நோக்கும்வழி, நினைவினாற்றல் மிகுந்துள்ளார்க்கு அவருள்ளத்தைப் பொதிந்த அறியாமையிருள் விலகிநின்று அவர்தம் அறிவு சுடர்ந்துவிளங்க இடந்தந் திருக்கின்றதென்றும், நினைவினாற்றல் மிகக் குறைந்துள்ளார்க்கு அவரது உள்ளத்தைக் கவிந்த அறியாமையிருள் விலகி நில்லாமையின் அவரதறிவு அவ்வாறு விளங்குதற்கு இடம் இலதாயிற்றென்றும் அவ்வேறுபாட்டின் உண்மை புலப்படாநிற்கும். இவ்வேறுபாட்டினை ஓர் எடுத்துக்காட்டின்கண் வைத்துக் காட்டுதும்: ஈரம் ஏறிய விறகில் தீ உளதாயினும், அவ் ஈரம் உள்ளளவும் அதன்கண் அத் தீ புலப்பட்டுத் தோன்றாதாகும்; மற்று அவ்வீரம் நீங்கியவழி அவ்விறகின்கண் அது விளங்கித் தோன்றும். இங்ஙனமே, அறியாமை யுள்ளளவும் உயிரின் அறிவிற் பதிந்த உணர்வு நிகழ்ச்சிகள் புலப்பட்டுத் தோன்றாவாகும்; அறியாமை நீங்கநீங்க அதன்கட் பதிந்த நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் படிப்படியாய்ப் புலப்பட்டு நினைவிற்கு வரும். கல்விக்கழகம் ஒன்றிற்பயிலும் மாணாக்கர் பல்லோ

ரும் ஒரேவகையான நினைவுடையராய் இல்லாமையும், அவ ருள் அறிவு மிகுதியும் உடையார் சிலர்க்கு நினைவு மிக்குத் தோன்றுதலும், முதலில் அறியாமையாற் கவரப்பட்டிருந்தா ரும் பயிலுந்தோறும் பயிலுந்தோறும் அவ்வறியாமை சிறிது சிறிதாய்த் தேய அம்முறையே அவரது நினைவும் படிப்படி யாய் வலிவுற்று விளங்கித் தாங் கற்றபொருள்களை மறவாது நினைவுகூர்தலும் எமது சைவக்கொள்கையின் மெய்ம்மையை நன்கு நிலைபெறுத்தும். அதுவேயு மன்றித், தவத்தான் மனந் தூயராய் அறியாமை தேயப்பெற்ற அடியார் சிலர் முன்னும் முற்பிறவிகளினும் நிகழ்ந்தவற்றை யெல்லாம் ஒருங்குணர்தலை நூல்களானும், கண்கூடானும் இடையிடை யே அறிதுமாகலின் முன்நிகழ்ந்த உணர்வு நிகழ்ச்சிகளெல் லாம் முற்றும் மாய்ந்துபோகப், பின் புத்துணர்ச்சிகள் உண் டாமென்னும் நுமதுரை உண்மையன்றாதல் தெளியக்கடவி ராக. இனி, மக்களல்லாத சிற்றுயிர்களும் தொடர்புபட்ட வுணர்வுடைமையினாலேதான் தத்தம் வாழ்நாள் எல்லையள வும் உயிர்வாழ்கின்றன. பறவைகள் தாம் முட்டையிடுங் காலம் வந்ததுணையானே பலநாட்களும் முயன்று கூடுகள் கட்டுகின்றன. அக்கூடுகளைக் கட்டத்துவங்கிய நாள்முதல் அவை முடிவு பெறுங்காறும் அப் பறவைகள் தொடர்ந்த வுணர்வினவாய் அவைதம்மைச் செய்துமுடித்தல் கண்டா மன்றே. அவை தமக்குத் தொடர்ந்த வுணர்வு இல்லையாயின், முன்நாட்களிற் கட்டத்துவங்கிய கூடுகளை மறந்து பின் நாட் களில் அவை வேறு பலவற்றைச் செய்யத் துவங்கித்துவங்கி ஒன்றையுஞ் செய்துமுடிக்க மாட்டாவாய் ஒழிதல்வேண்டும்; தாம் முன்நாளில் ஈன்ற குஞ்சுகளையும் மறந்து அவற்றிற்கு இரைதராதொழிதலும் வேண்டும். இவ்வாறெல்லாம் நுமது கொள்கைப்படி ஒரு சிறிதாயினும் நடைபெறக் காணாமை யானும், உலகத்தின்கட் காணப்படும் எல்லா நிகழ்ச்சிகளும் எமது சைவக்கொள்கையின்படியே ஒரு தொடர்பாய் ஓர்

ஒழுங்கின்கட் பட்டு நடைபெறக்காண்டலானும் ஒருதொடர்பான வுணர்வுடைய உயிர் இல்லையெனும் நுமது கோள் உலகவழக்கோடும் ஆன்றோர் வழக்கோடும் ஒவ்வாத பொய்க்கோளாமென்று கடைப்பிடிப்பிராக.

"இனி, இதுகாறும் யாம் கூறியதுகொண்டே ஐந்து கந்தங்களின் வேறாய்த் தொடர்ந்த வுணர்வுடைய உயிர்கள் பல உளவென்பதும், தொடர்ந்த வுணர்வுடைய அவ்வுயிர்களின் உள்ளத்தைத் தொன்றுதொட்டே அறியாமை யென்னும் ஓரிருள் மறைத்துக்கொண்டிருத்தலின் அவற்றினுணர்வுகள் முற்றும் விளங்காமல் இடையிடையே மறைந்து போகின்றன வென்பதும், அவ்வறியாமை நீக்கத்தின் பொருட்டாகவே இவ் வுடம்பும் இவ் வுடம்பின்கண் அமைந்த வியத்தகும் உறுப்புகளும், இவ்வுலகமும், இவ்வுலகத்துப் பல் பொருள்களும் எல்லாம்வல்ல சிவபெருமானால் இவ்வுயிர்கட்கு வழங்கப்பட்டன வென்பதும், இக்கருவிகளின் உதவி கொண்டு தமது அறியாமையைத் தொலைத்து உணர்வு முழுதும் விளங்கிச் சிவபிரான் றிருவடிப் பேரின்பத்தைப் பெறுதலே உயிர்கட்கு வீடுபேறுமல்லது உணர்வு முழுதுங் கெட்டு மீண்டும் பெரியதோர் அறியாமையிற் சென்று புகுவதாகிய 'நிருவாணமே' வீடுபேறுமெனக் கூறும் நுமது கோட்பாடு பெரிதும் பிழைபடுவதா மென்பதும் தாமே பெறப்படுதல் காண்க." என்று அடிகள் அருளிச்செய்தார்.

"அதுகிடக்க. உடம்பும் உலகமும் ஆகிய கருவிகளை உயிரின்கட் கூட்டுதற்குச் சிவம் என்று ஒருகடவுள் வேண்டிற்றென்னை? ஒருவன் உணர்வோடுசெய்த செயலால் 'வினை' யென்பதொன்று உண்டாக, அவனும் அவ்வுணர்வும் அழிந்துபட்ட விடத்தும் அவ்வினை அழியாதாய் நின்று அவனுக்குப் பின்னும் பின்னும் பிறவிகளை உண்டாக்கும் என்றலே எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததாம்" என்று அப்புத்தமுனிவன்

இடைமறுத்துக் கூறப், பின்னும் அவனுரையை மறுத்து அடிகள் அருளிச்செய்வார்:

"பிறவி உண்டாதற்கு 'வினை' ஓர் ஏதுவா மென்பதே எல்லார்க்கும் உடன்பாடாவதன்றி, அவ்வினையே பிறவியை உண்டாக்கு மென்றல் எவர்க்கும் ஒத்ததன்று. கூலிக்கு ஊழியஞ்செய்தான் ஒருவனுக்கு, அவன்செய்த ஊழியமே அவனுக்குக் கூலியைக்கொடாது; அவன்செய்த ஊழியத்தின் இயல்பறிந்து அதனை அவற்குத் தருவானான தலைவன் ஒருவன் இன்றியமையாது வேண்டப்படும். அஃது எதனாலெனின், அவன்செய்த ஊழியமாகிய வினை அறிவுடையது மன்று, அவற்குரிய கூலியினைத் தரவல்லதுமன்று. அது போல ஒரு பிறவியில் ஒருவன் ஆற்றிய வினையின் தொகுதியும் அறிவிலதாகலின், அவற்கு இனித் தரத்தக்க பிறவி இன்னதென அறியவும் மாட்டாது, அதனை அது தானே படைத்துக் கொடுக்கவும் வல்லதன்று. இனி, முற்றுணர்வும் அதுபற்றி நிகழும் பேராற்றலும் சிற்றறிவினராய உயிர்கட்கு இன்மை தெளியக்கிடந்த தொன்றாகலின், அவர் தாமே தமக்கு வேண்டும் பிறவியை அமைத்துக்கொள்ள மாட்டுவாரும் அல்லர். இங்ஙனம் வினைதானே பிறவியைத் தாராதாக, வினை செய்தாரும் அது தன்னைப் படைத்துக் கொள்ளாராக, அவ்வவர் வினைக்குத் தக்க பிறவியைத் தருதற்கு எல்லாவறிவும் எல்லா ஆற்றலும் முதன்மையும் ஒருங்கு உடைய இறைவன் ஒருவன் இன்றியமையாது வேண்டப்படு மென்க. மேலும், ஊழியஞ் செய்தான் ஒருவன் இருந்தே கூலியைப் பெறுதல் வேண்டுமாகலின், வினைசெய்த உயிர் அழியாதிருந்தே அதன் பயனான பிறவியைப் பெறுதல்வேண்டும்; அதனாலும், உயிர் இல்லையாக வினை மட்டும் உளதாம் என்னும் நுமது புத்தக்கொள்கை ஒருவாற்றானும் ஒவ்வாதென்றுணர்க."

"அற்றேல், நீர் கூறும் அவ்விறைவற்குரிய இலக்கணந் தான் என்னை?" என்று அப்புத்த முனிவன் வினவ, அடிகள் அருளிச் செய்வார்:

"எம்மிறைவன் எண்ணிறந்த உயிர்கட்கு உடம்புகளைத் தந்து, அவைதம்மை எண்ணிறந்த உலகங்களில வைத்து; அவைதம்மை இயற்கையே பொதிந்த அறியாமையை நீக்கி அவைதமக்கு அறிவுச்சுடர் கொளுத்தல்வேண்டும் பேரிரக்கமும் அருளும் உடையனாகலின், அவன் அவ் வுயிர்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் அவ்வுலகங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் எள்ளும் எண்ணெயும்போற் கலந்துநிற்பனுவன். (நள்ளுங் கீழுளும் மேலுளும் யாவுளும், எள்ளும் எண்ணெயும்போல் நின்ற எந்தையே,—திருச்சதகம், சரு.)

"இங்ஙனம், அவ்வுயிர்களும் உலகங்களும் வேறு, தான் வேறு, என்று பிரித்துக்காணல இயலாவாறு, அவை தம்மோடு ஒருங்கியைந்து அவையே தானாய் இரண்டற்று நிற்குநிலையும், அங்ஙனம் நிற்பினும் சிற்றறிவினவாகிய உயிர்களினும் அறிவில்லனவாய் மாறுந் தன்மையவாகிய உலகங்களினும் வேறுந்தன்மை யுடைமையின் அவற்றின் வேறாய் ஒரு பெற்றியனாய் நிற்கும் உண்மைநிலையும் உடையனாம். (இருளே வெளியே இகபரமாகி இருந்தவனே,—நீத்தல் விண்ணப்பம், கஎ; ஈசனே நீயல்ல தில்லை இங்கும் அங்கும் என்பதும், பேசினேன் ஓர் பேதமின்மை,—திருச்சதகம், எஅ; பெண்ணாகி ஆணாய் அலியாய்ப் பிறங்கு ஒளிசேர், விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறாகி—,திருவெம்பாவை, கஅ; போற்றி இப் புவன நீர் தீக்காலொடு வானம்ஆனாய், போற்றி எவ்வுயிர்க்குந் தோற்றமாகி நீ தோற்றமில்லாய், போற்றி எல்லாவுயிர்க்கும் ஈறாய் ஈறு இன்மையானாய், போற்றி ஐம்புலன்கள் நின்னைப் புணர்கிலாப் புணர்க்கையானே,—திருச்சதகம், எ0; பித்தனே எல்லா வுயிருமாய்த் தழைத்துப் பிழைத்து அவை அல்லையாய் நிற்கும் எத்தனே,—பிடித்த

பத்து, அ; வான்கெட்டு மாருதம் மாய்ந்து அழல்நீர் மண் கெடினுந், தான்கெட்டலின்றிச் சலிப்பு அறியாத் தன்மையனுக்கு,—திருத்தெள்ளேணம், கஅ).

"உலகத்துக் காணப்படும் உயிர்களின் உடம்புகளெல்லாம் ஆண் பெண் என்னும் இருகூற்றின்கட் படுதலின், அவ் விருவகை யுடம்புகளின் நிற்கும் உயிர்களும் அவ்வுடம்புகளோடொத்த ஆண்டன்மையும் பெண்டன்மையும் உடையனவேயாம் என்பது பெறுதும். பெறவே, இவ்வுயிர்கட்கெல்லாம் முதல் உயிராய் நிற்குங் கடவுளும் ஆணும் பெண்ணுமாகிய ஈருயிராய் அம்மையப்பராய் நிற்குமென உணர்ந்து கொள்க. இவ்வா றிருவகைப்பட்டு நிற்கும் இறைமுதற் பொருள்களுள், இறைவன் தன் இறைவியோடு பிரிப்பின்றி உடங்கியைந்து நிற்க, இறைவி உலகுயிர்களில் அவ்வாறு ஒருங்கியைந்து நிற்க இங்ஙனமே எல்லாப் பொருள்களும் உயிர்களும் அம் முழுமுதற் பொருளோடு கூடிநின்று ஆணும் பெண்ணுமாய்த் தொழிற்படா நிற்கின்றனவென்றறிவிராக. இங்ஙன மல்லாக்கால், ஆணும் பெண்ணுமாய் நின்று நடைபெறும் இவ்வுலகத்தின் இயல்பு வேறு எவ்வாற்றானும் விளங்காதென்றறிக.

(உடையாள் உன்றன் நடுவிருக்கும் உடையாள் நடுவுள் நீ யிருத்தி, அடியேன் நடுவுள் இருவீரும் இருப்பதானால்,— கோயின்மூத்த திருப்பதிகம், க; பந்தணை விரலியும் நீயும் நின் அடியார் பழங் குடில்தொறும் எழுந்தருளிய பரனே,— திருப்பள்ளியெழுச்சி, அ; அண்ணல் தன் ஒருபால் அவள், அத்தனும் மகனும்,—திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், கக௨; யாவையும் ஆம் மேகத்து ஒருவன்,—திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், எக).

"இனி, உலகங்களிலும் உயிர்களிலும் மறைந்துநின்று அவை தம்மை இயக்கும் இறைவன் அதுபற்றி அருவமாய் நிற்பனாகலின், அவனை அன்பராயினாரன்றி வேறெவரும்

உணரவுங் காணவும் வல்லுநரல்லர்; அங்ஙனம் அன்பரல்லாரால் அறியப்படானுயினும், அன்பராயினூர்க்குத் தனது அருளாலாய உருவத்திருமேனியிற் றேன்றி பேரருள் புரிதலும் உடையன். எனவே, அவற்கு அருவம் உருவம் என்னும் இருவகைத் திருமேனியும் உளவாம். அவன் தனது அருளால் மேற்கொள்ளும் உருவத்திருமேனி, நம்மனோர் வினைவழியே ஒருதாயின் கருப்பையுட் புகுந்தெடுக்கும் ஊனுடம்பின் உருப் போல்வதன்று; அஃதவன் நினைந்தவளவானே அருளிற்றேன்றி அருளில் மறைவதாகும்; அதனல், அவற்கு எஞ்ஞான்றுந் தாய்தந்தையர் இலரெனத்தெளிமின்! (யாவராயினும் அன்பரன்றி அறியொணமலர்ச்சோதியான்,—சென்னிப்பத்து, க; மூவரும் முப்பத்து மூவரும் மற்றெழிந்த தேவருங் காணுச் சிவபெருமான்,—திருவெண்பா, கூ; பூவேறு கோனும் புரந்தரனும் பொற்பமைந்த, நாவேறு செல்வியும் நாரணனும் நான்மறையும், மாவேறு சோதியும் வானவருந் தாம் அறியாச், சேவேறுசேவடி,—திருக்கோத்தும்பி, க; ஆவா அரிஅயன் இந்திரன் வானோர்க்கு அரிய சிவன், வாவா என்று என்னையும் பூதலத்தே வலித் தாண்டுகொண்டான்,—திருத்தெள்ளேணம், எ; பத்திவலையிற் படுவோன் காண்க,—திருவண்டப்பகுதி, சஉ; அருவாய் உருவமும் ஆனபிரான்,—திருத்தெள்ளேணம், உ; உரு மூன்றுமாகி உணர்வரிதாம் ஒருவனுமே,—திருப்பூவல்லி, கூ; செந்தழல்புரை திருமேனியுங் காட்டி,—திருப்பள்ளி யெழுச்சி, அ; தொண்டனேற்கு உள்ளவா வந்து தோன்றினுப், கண்டுங் கண்டிலேன் என்னகண்மாயமே,—திருச்சதகம், சஉ; மற்றியாவர்க்குந், தந்தைதாய் தம்பிரான் தனக்கு அஃது இலான்,—திருச்சதகம், சஎ.)

"இனி, அன்பராயினூர்க்கு அருள்செய்தற் பொருட்டு எம்மிறைவன் எடுக்குந் திருவுருவம் தீயினோடு ஒப்பதாகும்; அதனல், அனற் பிழம்பையே எம் ஐயனுக்கு ஒரு திரு

மேனியாகவும் அறிவுநூல்கள் கூறுநிற்கும். அற்றேல், உலகின்கட் காணப்படும் எல்லாப் பொருள்களையும் விடுத்துத், தீயை இறைவற்கொரு திருமேனியாகக் கூறுவது என்னையென்பிரேல், மண் புனல் அனல் கால் வெளி என்னும் ஐம்பெரும் பகுப்பிலும், உயிரிலும் எல்லாப் பொருள்களும் அடங்கும்; இவைதம்முட் காற்றும் வெளியும் உயிரும் கட்புலனுகாதவை யாகலின், அவை உருவத்திருமேனிக்கு ஏற்றன ஆகா; எஞ்சிய மண் புனல் அனல் என்பவற்றில் மண்ணும் நீருங் கையாற் பற்றப்படும் பருப்பொருளேயாக இறைவன் மேற்கொள்ளும் அருளுருவோ அங்ஙனங் கையாற் பற்றப்படும் பருப்பொருள் அன்ருகலானும், அவையிரண்டுந் தோன்றியபடியே கிடப்பனவல்லால் இறைவனுருப்போல் தோன்றியவுடன் மறையுந் தன்மைய அல்லவாகலானும் அவ்விரண்டும் இறைவ னுருவத்திருமேனியோடு ஒப்பனவல்ல. மற்று, அனற்கொழுந்தோ கையாற் பற்றப்படாமையானும், கையாற் பற்றப்படா தாயினுங் கட்புலனுக்கு விளங்கித் தோன்றும் உருவுடைமையானும், உடன்தோன்றி உடன் மறையுந் தன்மைத்தாகலானும் அஃதொன்றுமே இறைவனது உருவத்திருமேனியோடு ஒப்பதூஉம் அதற்கு இடமாவதூஉம் ஆம். அதுவேயுமன்றி, இறைவன் இயற்கையொளியுடையனுய் உயிர்களின் அக இருளாகிய அறியாமையை நீக்கி அறிவொளி தோற்றுவித்தல்போலத், தீக்கொழுந்தும் இயற்கையொளி யுடைத்தாய்க் கண்ணை மறைக்கும் புறவிருளையோட்டி எவற்றையும் விளங்கச்செய்தலானும், இறைவன் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் அருளல் என்னுந் தொழில்களைச் செய்தல்போலத், தீயும் ஓரெல்லையுள் நின்று உயிரோடுகூடிய உடம்புகளைத் தோற்றி நிலைபெறுவித்துத் தன்னெல்லை கடந்தவழி அவற்றை யழித்து உயிர்கட்கு அறிவுவிளங்கச் செய்தலானும், கட்புலனுய்த் தோன்றும் இறைவன் உடனே மறைந்து எங்கும் அருவமாய் நிற்றல்

போலக் கட்புலனாய்த் தோன்றுந் தீயும் மறைந்தவழி எங்கும் உளதாகலானும், இறைவன் தான் தூயனாய் நின்றே தூயவல்லாப் பொருள்களோடு விரவிய வழியும் தான் அவற்றாற் பற்றப்படானாய் அவற்றின் தூவாமை நீக்கித் தூய்மை செய்தல்போலத், தீயும் தான் தூயதாய்நின்றே தூயவல்லாப் பொருள்களோடு கூடியக்காலும் தான் அவற்றால் அழுக்கடையாது அவற்றின் அழுக்கையெல்லாம் எரித்துத் தூய சாம்பராக்குதலானும், அருவும் உருவும் ஒளியும் ஒருங்குடைய இறைவனைப்போலவே அனற்கொழுந்தும் அருவும் உருவும் ஒளியும் ஒருங்குடையதாய் நிற்றலானும் கட்புலனாய்த் தோன்றுந் தீயே கட்புலனாகா இறைவனது அருளுருவத் திருமேனி விளக்கத்திற்கு இடமாமென்று தெளியற்பாற்று. இதுபற்றியன்றே, உலகத்தின்கண் ஆண்டாண்டிருந்த பண்டைமக்கள் எல்லாரும் தீவடிவினும், தீயின் கூறான் ஞாயிறு திங்கள் வடிவினும் வைத்து இறைவனை வழிபட்டு வரலாயினரென்க. இன்னும், ஆண்டன்மைக்கு அடையாளமான கடுந்தன்மையுடைய தீ சிவந்தநிறம்உடையதாதல் பற்றியே ஆண் உருவினனாகிய சிவபிரானுக்குச் சிவந்த திருமேனியும், அத்தீயின்கண் அடங்கித் தோன்றுங் குளிர்ந்த நீர்வடிவு நீலநிற முடையதாதல் பற்றியே இறைவனாகிய சிவபிரான்கண் அடங்கி மிளிரும் மெல்லிய அருட்பெரும் பெண்டன்மையுடைய இறைவிக்கு நீலநிறத் திருமேனியும் நூல்களுட் கூறப்படுவவாயின. உலகத்துள்ள எல்லா உயிர்களும், பொருள்களும், பொருட்டன்மைகளும், நிறங்களும், ஆண் பெண், தீ நீர், வெப்பந் தட்பம், செம்மை நீலம் என இரு பெரும்பகுப்பில் அடங்கும் இயல்பினை நுனித்தாராயுங்கால், இவை யெல்லாவற்றிற்கும் முதலாய் நிற்கும் இறைவனும் இறைவியும் அவ்விருவகை யியல்பு முடையராம் உண்மை தானே விளங்காநிற்கும். இனித், தீயின்கண் இறைவன் முனைத்து விளங்குதல் பற்றியே அத்

தீப்பிழம்பின் வடிவாகத் திரண்டு நீண்டு குவிந்த சிவலிங்கத் திருவடிவம் திருக்கோயில்கடோறும் நிறுத்தி வழிபாடு செய்யப்படுகின்றதெனவும், சிவமாகிய நெருப்பிற் படிந்த அடியார்க்கு அவரைப் பற்றிய மும்மலங்களும் அதனால் எரிக்கப்பட்டுத் தூயவாய் அவரை வருத்தாதொழிய அவரும் முற்றுந் தூயராகிச் சிவபிரான் திருவருளிற் றோய்ந்து பேரின்பம் நுகர்ந்திருத்தலைத் தெரிக்கும் அடையாளமாகவே ஆவின் சாணத்தை நெருப்பிலிட்டுச் சாம்பராக்கி மூன்று வரியாக நெற்றிமேலிட்டும் மெய்யெங்கும் பூசியும் வெள்ளிய தூய ஆனேற்றினை அச் சிவலிங்கவடிவின் முன்வைத்தும் ஆன்றோரெல்லாம் பண்டுதொட்டுத் திருக்கோயில் வழிபாடு ஆற்றிவருகின்றன ரெனவும் உணர்ந்துகொள்க."

(சுடர்கின்ற கோலம், தீயேயென மன்னு சிற்றம்பலவர்,—திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார், ௩௭0; செந்தழல்புரை திருமேனியுங்காட்டி,—திருப்பள்ளியெழுச்சி, அ; எமக்கு வெளிப்படா யென்ன வியன்தழல் வெளிப்பட்ட எந்தாய்,—அருட்பத்து, ச; சோதியாய்த் தோன்றும் உருவமே அருவாம் ஒருவனே,—கோயிற்றிருப்பதிகம், கூ; அரத்தமேனியாய்,—திருச்சதகம், கூ௩; பைங்குவளைக் கார்மலராற் செங்கமலப் பைம்போதால், அங்கங் குருகினத்தாற் பின்னும் அரவத்தால், தங்கண் மலங்கழுவு வார்வந்து சார்தலினால், எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த, பொங்குமடுவில்,—திருவெம்பாவை, க௩; தென்பா லுகந்தாடுந் தில்லைச் சிற்றம்பலவன், பெண்பால் உகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேடீ, பெண்பா லுகந்திலனேற் பேதாய் இருநிலத்தோர், விண்பாலி யோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ,—திருச்சாழல், கூ; மூலமாகிய மும்மலம் அறுக்கும்,—கீர்த்தித்திருவகவல், ககக; உள்ளமலம் மூன்றும் மாய,—பண்டாய நான்மறை, உ; செம்மைநல மறியாத சிதடரொடுந் திரிவேனை, மும்மைமலம் அறுவித்து;—அச்சோப் பதிகம், கூ; நீறு இட்ட அன்பரோடு,—

திருச்சதகம், சகூ; திருநீற்றை யுத்தூளித் தொளிமிளிரும் வெண்மையனே,— நீத்தல் விண்ணப்பம், உஉ; செம்மேனி யான் வெண்ணீற் ருன்,—திருவம்மானை, அ; தோள் உலாம் நீற்றன் ஏற்றன்,—அச்சப்பத்து, கூ; ஏறு உடையான்,—திருப் படையாட்சி, உ; கோமான் நின் திருக்கோயில் தூகேன் மெழுகேன்,—திருச்சதகம், கச.)

"இனி, அறியாமையினும், அறியாமை வாயிலாகவரும் இருவினையினும், இவை இரண்டன் நீக்கத்தின் பொருட்டு இறைவனுல் உலகும் உடம்புமாகத் தரப்பட்ட மாயையி னுங் கிடந்து உழலும் உயிர்கள் ஓரறிவுடைய புல் முதல் ஆறறிவுடைய மக்கள் தேவர் ஈருகப் பலப்பல பிறவிகள் எடுத்து, அவற்ருல் அறியாமை தேய்ந்து தேய்ந்து அறிவு விளங்க விளங்க, இறுதியில் இறைவனே குருவடிவிற் ருேன்றி அவர்க்கு முற்றறிவு விளங்கச்செய்து, அவரைத் தனது திருவருட் பேரின்பத்தில் அடக்கிக்கொள்வன். இது வே வீடுபேறும்; இப்பேற்றை எய்தினுர்க்கு மீளப் பிறவி உண்டாகாது; என்ஞான்றும் ஒரு பெற்றித்தாம் அழியாப் பேரின்பமே உளதாம். இப் பெற்றித்தாம் பேரின்பம் இறை வன்மாட் டன்றி வேறெங்கும் இன்மையானும், வரம்பிலறிவு வரம்பிலாற்றல் முதலாக இறைவற்குரிய ஏனை இலக்கணங்க ளெல்லாவற்றினும் வரம்பி லின்பமுடைமையாகிய ஈதொன் றுமே இறைவற்குச் சிறப்பிலக்கண மாகலானும், துன்பத் திற் கிடந்துழலும் உயிர்கள் ஏனை நினைவுகளை யெல்லாம் விட்டுவிட்டு அவற்குரிய அவ்வின்பவுருவினை இடையருது நினைவு கூரக்கூர அவ்வுயிர்கள் அவன்றன் இன்பவுருவினை எய்துமாகலானும், அவ் வின்பவுருவினை அவ் வுயிர்கட்கு நினைவில் ஏற்றுதற்கண் இறைவற்குரிய ஏனை இலக்கணங் களை யுணர்த்தும் ஏனைப்பெயர்களெல்லாவற்றினும் 'அன்பு' 'இன்பம்' எனப் பொருடந்து அவன்றன் இன்பவுருவினை மட்டும் நினைவுறுத்தும் 'சிவம்' என்னுஞ் சொல்லே கழி

பெருஞ் சிறப்பிற்றாய் நிலையுதலானும் எல்லாம்வல்ல இறைவற்குச் 'சிவம்' என்னும் அப்பெயரே பெயராக எம்முன்னோராற் றொன்றுதொட்டு வழங்கப்பட்டு வரலாயிற்றென்றுணர்ந்துகொள்க."

(வல்வினையேன் றன்னை மறைந்திட மூடிய மாயஇருளை,—சிவபுராணம், ௪0; கழிவில் கருணையைக் காட்டிக் கடியவினையகற்றிப், பழமலம் பற்றறுத் தாண்டவன்,—திருப்பாண்டிப் பதிகம், அ; கறங்கோலை போல்வதோர் காயப் பிறப்போடு இறப்பென்னும், அறம்பாவ மென்றிரண் டச்சந் தவிர்த்தென்னை யாண்டு கொண்டான்,—திருத்தெள்ளேணம், அ; புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப், பல்விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக், கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய், வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச், செல்லா அநின்ற இத்தாவர சங்கமத்துள், எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன்,—சிவபுராணம், உரு—ங௧; வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்துநின்று போதுநான் வினைக்கேடன் என்பாய் போல, இனையன்நான் என்றுன்னை அறிவித்து என்னை ஆட்கொண்டு எம்பிரான் ஆனாய்க்கு,—திருச்சதகம், உஉ; நின் மலர்கொள் தாளிணை, வேறிலாப் பதப்பரிசு பெற்றநின் மெய்ம்மையன்பர் உன்மெய்ம்மை மேவினார், திருச்சதகம், ௬௧; தென்னன் பெருந்துறையான், காட்டாதன வெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித், தாட்டாமரை காட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி, நாட்டார் நகைசெய்ய நாம்மேலை வீடெய்த,—திருவம்மானை, ௬; புகுவதாவதும் போதரவு இல்லதும்,—திருச்சதகம், ங௬; பேராவுலகம் புக்கார் அடியார்,—திருச்சதகம், அஎ; என்னையுந் தன் இன்னருளால், இப்பிறவியாட்கொண்டு இனிப் பிறவாமே காத்து,—திருவம்மானை, ௬; பேதைகுணம் பிறருருவம் யான்என தென்உரை மாய்த்துக், கோதுஇல் அமுதானானை,—கண்டபத்து, ரு; நாம் ஒழிந்து; சிவமான வாபாடி,—திருத்தெள்ளேணம், ௪; போரா ஒழியாப்

பிரிவில்லா, மறவா நினையா அளவிலா மாளா இன்பமாகடலே.- பிரார்த்தனைப்பத்து, ௬; மாறிநின் றென்னை மயக்கிடும் வஞ்சப் புலனைந்தின் வழியடைத்து அமுதே, ஊறிநின்று என்னுள் எழுபரஞ்சோதி உள்ளவாகாண வந்தருளாய், தேறலின் தெளிவே சிவபெருமானே திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே, ஈறிலாப் பதங்கள் யாவையுங் கடந்த இன்பமே என்னுடை அன்பே,- கோயிற்றிருப்பதிகம், க.)

"இனி, யாம் வழிபடும் இன்பவுருவிற்றான சிவம் முழுமுதற்கடவுளே யன்றிப் பிறிது அன்று என்பதற்குப் பிறவாமை, இறவாமை, என்றும் ஒரு பெற்றித்தாய் நிற்கும் பேரின்பநிலை, முதலாக எம் முன்னோர் பண்டுதொட்டு வழங்கிவரும் கடவுளிலக்கணங்கள் எம் மிறைவனாகிய சிவபிரான்மாட்டு எஞ்ஞான்றும் பிறழா இயல்பினவாய்க் காணப்படுதலின், அவன் புராணங்களிற் கூறப்படும் நான்முகன் மால் காலவுருத்திரன் என்னும் மூவரில் ஒருவன் அல்லன்; ஆரிய வேதங்களிற் கூறப்படும் இந்திரன் வருணன் மித்திரன் சிகண்டவுருத்திரன் முதலான தேவர்களுள்ளும் ஒருவன் அல்லன்; இத்தேவர்க ளெல்லாரும் பிறப்பும் இறப்பும் துன்பமும் உடையரென அந் நூல்களிலேயே சொல்லப்படுதலின் அவருள் எவரும் முழுமுதற்கடவு ளாகிய சிவம் ஆகார். மும்மல வயப்பட்ட சிற்றுயிர்களாகிய அவரெல்லாந் தவத்தால் எம்மிறைவனருளைப் பெற்றுத் தேவராயினர். அதனால், எம் முன்னோரும் யாமும் எம்மனோரும் அச் சிவமாகிய முழுமுதற் கடவுளையன்றி வேறொன்றனைத் தெய்வமாகக் கனவிலும் நினையேம். இன்னும், இவ் வின்பவுருவிற்றாகிய சிவம் எல்லாவுயிர்கட்குந் தனது பேரின்பத்தை ஊட்டல் வேண்டியும், தலைவனாகிய தன்னையும் உயிர்களாகிய தம் மியல்பையும் உணராமற் சிற்றுயிர்களெல்லாம் அறியாமையாற் கவரப்பட்டிருத்தலின் அவை தமக்கு அவ்வறியாமையை நீக்கி அறிவுச்சுடர் கொளுத்தல் வேண்டியும் பிற

விகடோறும் அவற்றிற்கு மிக வியத்தக்க அமைப்போடு கூடிய பலவேறுடம்புகளை அமைத்துக்கொடுத்து வருகின்றான். ஒவ்வோர் உயிரும் தன்றனக்கு வரையறுக்கப்பட்ட காலம் வரையில் தன்றன் உடம்பிலிருந்து அறிவுவிளங்கல் வேண்டுமாகலின், அவ் வுயிர்களின் உடம்பை உணவின் பொருட்டுச் சிதைத்தலும் சிதைப்பித்தலும் அவன் கருத்துக்கு முற்றும் மாறாய், இரக்கமில்லாக் கொடுந் தீவினையாகும். ஆகவே, எல்லா வுயிர்களும் தத்தம் உடம்புகளில் இருந்து உயிர்வாழ்தற்கு ஏற்ற உதவிகளை எம்மாலியன்றவரையிற் செய்யக் கடமைப்பட் டிருக்கின்றேம். எவ்வுயிரையுங் கொல்லாமையும், கொன்று அதன் ஊனைத் தின்னுமையும் ஆகிய அருளொழுக்கம், எவ்வுயிர்க்கும் இன்பத்தைச் செய்யும் சிவபிரானை வழிபடுஞ் சைவராகிய எமக்கே உரிய சிறந்த அறமாமெனத் தேறுமின்! இனி உயிர் என்பதுங் கடவுள் என்பதும் இல்லையென்னும் நுமது கொள்கையும், எவ்வுயிரையுங் கொல்லல் ஆகாது என்னும் நுமது அறிவுரையும், ஆயினும் பிறராற் கொன்று சமைக்கப்பட்ட ஓர் உயிரின் ஊனைத் தின்னும் நுமது செய்கையும் ஒன்றோடொன்று மாறுபடுதலின், அருளொழுக்கத்திற்கு முரணான நுமது புத்தசமயம் முற்றும் பொய்யாமென்று தெளிந்துகொள்ளக் கடவீராக!''

(யாவர்க்குந் தந்தைதாய் தம்பிரான் தனக்கு அஃது இலான்,- திருச்சதகம், எஎ; தாயுமிலி தந்தையிலி தான் தனியன் காணேடீ,- திருச்சாழல், ௩; துன்பமே பிறப்பே இறப்பொடு மயக்காந் தொடக்கெலாம் அறுத்த நற்சோதீ, இன்பமே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்,- பிடித்தபத்து, க0; அட்டமூர்த்தி அழகன் இன்னமுதாய ஆனந்த வெள்ளத்தான்,- சென்னிப்பத்து, உ; எண்ணிலி இந்திரர் எத்தனையோ பிரமர்களும், மண்மிசை மால்பலர் மாண்டனர்காண்,- திருத்தோணோக்கம், கூ; செழும் பொழில்கள் பயந்துகாத்து அழிக்

கும் மற்றை, மூவர் கோனாய்நின்ற முதல்வன்,- திருச்சதகம், ௩0; முன்னானை மூவர்க்கும் முற்றுமாய் முற்றுக்கும், பின்னானை,- திருவம்மானை, கஅ; பூவேறு கோனும் புரந்தரனும் பொற்பமைந்த, நாமேவு செல்வியும் நாரணனும் நான்மறையும், மாவேறு சோதியும் வானவருந் தாம்அறியாச், சேவேறு சேவடி,- திருக்கோத்தும்பி, க; அந்தரர்கோன் அயன்றன் பெருமான் ஆழியான் நாதன் நல்வேலன் தாதை,- திருப்பொற்சுண்ணம், ௩; ஆவா அரிஅயன் இந்திரன் வானோர்க்கு அரியசிவன்,- திருத்தெள்ளேணம், எ; முந்திய முதல் நடு இறுதியும் ஆனாய் மூவரும் அறிகிலர்,- திருப்பள்ளியெழுச்சி, ரு; மூவர்நின்று ஏத்த முதல்வன் ஆட முப்பத்துமும்மைத், தேவர்சென்று ஏத்துஞ் சிவன்,- திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், ௩௩எ; கொள்ளேன் புரந்தரன் மால் அயன்வாழ்வு குடிகெடினும், நள்ளேன் நினது அடியாரொடு அல்லால் நரகம் புகினும், எள்ளேன் திருவருளாலே இருக்கப்பெறின் இறைவா, உள்ளேன் பிறதெய்வம் உன்னையல்லாது எங்கள் உத்தமனே,- திருச்சதகம், உ; மற்றோர் தெய்வங் கனவிலும் நினையாது,- போற்றித்திருவகவல், எச; என் கடைக் கண்ணிலும் யான்பிற ஏத்தாவகை,- திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார், உகஅ; கற்றைவார்சடை எம் அண்ணல் கண்ணுதல் பாதநண்ணி, மற்றும் ஓர் தெய்வந்தன்னை உண்டென நினைந்து எம்பெம்மாற், கற்றிலாதவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சுமாறே; எம்பிரான் தம்பிரானும், திருவுரு அன்றி மற்றோர் தேவர் எத்தேவர் என்ன, அருவராதவரைக்கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சுமாறே;- அச்சப்பத்து, க,உ; வேண்டேன் புகழ்வேண்டேன் செல்வம் வேண்டேன் மண்ணும் விண்ணும், வேண்டேன் பிறப்பிறப்புச் சிவம் வேண்டார்தமை நாளுந், தீண்டேன்,- உயிருண்ணிப்பத்து, எ; எச்சத்தார் சிறுதெய்வம் ஏத்தாதே,- திருவேசறவு, ச; வல்வினையேன் றன்னை, மறைந்திட மூடிய மாயஇருளை, அறம்

பாவமென்னும் அருங்கயிற்றாற் கட்டிப், புறந்தோல் போர்த்தெங்கும் புழுவழுக்கு மூடி, மலஞ்சோரும் ஒன்பதுவாயிற் குடிலை, * * * நலந்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி,-சிவபுராணம், ருக-ருகூ; உவலைச் சமயங்கள் ஒவ்வாத சாத்திரமாம், சவலைக்கடல்,-திருத்தெள்ளேணம், கஎ; புத்தன் முதலாய புல்லறிவிற் பல்சமயம்,-திருத்தோணோக்கம், கூ.)

"இனி உடம்போடு கூடி யியங்கும் எல்லா உயிர்களும் விழித்திருக்கையிலும் உறங்குகையிலும் அவை தம்உடம்பி லிருந்து ஓவாது அசைவது நெஞ்சப்பை ஒன்றுமேயாகும். இவ்வசைவு அவ்வுடம்புகளிலிருந்து பலவகை முயற்சிகளைப் புரியும் உயிர்கள் தம்மால் நடத்தப்படுவதன்று. தம்முடம்புக்குள் ளிருக்கும் நெஞ்சப்பையின் அமைவும், அஃது எங்ஙனம் நடைபெறுகின்றதென அதன் ஏதுவும் உணரமாட்டாத உயிர்கள் அதனை அங்ஙனம் ஓவாது அசைக்கவல்லராதல் எவ்வாறு கைகூடும்? அந் நெஞ்சப்பை அசையுங்காறும் உயிர்கள் உடம்புள் நிலைபெறுதலும், அதன் அசைவு நின்றவுடனே உயிர் உடம்பைவிட்டு நீங்குதலுங் கண்கூடாய் அறியக்கிடந்த உண்மைகளாம். இவ்வாறு உயிர்கள் நிலைபெறுதற்கும் நீங்குதற்கும் முதல் ஏதுவாய் நடைபெறும் நெஞ்சப்பையின் அசைவு அந்நெஞ்சப்பையைத் தமக்கு உரிமையாவுடைய உயிர்கட்கே ஒருசிறிதும் விளங்காமையானும், விளங்காததோடு அதனை அசைக்கும் ஆற்றலும் அவை தமக்கு இல்லாமையானும், எல்லா ஆற்றலும் உடைய ஓர் அறிவுப்பொருள் அசைத்தாலன்றி அவ்வசைவு நடைபெறுதல் ஒருவாற்றானும் ஆகாமையானும், எல்லாம்வல்ல இறைவனே அந் நெஞ்சப் பைகடோறும் முனைத்து விளங்கிநின்று அவைதம்மை இயக்கி, அவ்வாற்றால் உயிர்கள் உடம்புகளில் நிலைபெறநின்று அறிவுந்தொழிலும் உடையராய்ப் போதர உதவிசெய்து வருகின்றான் என்று தெளிமின்! இங்ஙனம் எல்லாவுயிர்களின் அகத்தே நெஞ்சத்தாமரையின்கட் சிவ

பிரான் முனைத்துநின்று ஆடி அதனை ஆட்டுவிக்கும் அருள் நிகழ்ச்சியை நினைவுகூர்ந்து மக்களெல்லாரும் அதன்கட் டமது உணர்வினை யொடுக்கி வழிபடுதற்கு எளிதாம் பொருட்டே, புறத்தே இந் நிமைடந்தைக்கு நெஞ்சத்தாமரை போல் வயங்குவதாகிய இத்தில்லை அம்பலத்தே அவ்வாண்டவன் அருட்கூத்தின் நிலை எம்முன்னோரால் அமைத்துக் காட்டப்பட்டதென்றுணர்க. அகத்தே உடம்பிலும் புறத்தே உலகத்திலும் எம் மையன் இங்ஙனந் திருக்கூத்து நிகழ்த்தி அவைதம்மை இயக்குதல் பற்றியே அவன் 'அம்பலக் கூத்தன்' எனவும் பெயர்பெறுவன் என்க. இங்ஙனம் எம்மிறைவன் இயற்றும் அருட்கூத்து உயிர்கள் உய்தற் பொருட்டே யன்றித் தன்பொருட்டு அன் றென்பதூஉம் உணரற்பாற்று. இவையே எமது சைவசமய வுண்மை யென்று அறிவீராக!"

(உருகுதலைச் சென்ற உள்ளத்தும் அம்பலத்தும் ஒளியே, பெருகுதலைச் சென்று நின்றேன்.- திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், ௧0௪; சிறுநெறிகள் சேராமே திருவருளே சேரும் வண்ணங், குறியொன்றும் இல்லாத கூத்தன்றன் கூத்தை எனக்கு, அறியும் வண்ணம் அருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே,- அச்சோப்பதிகம், ௨; பத்திமையும் பரிசும் இலாப்பசுபாசம் அறுத்தருளிப், பித்தன் இவன் என என்னை ஆக்குவித்துப் போராமே, சித்தம் எனுந் திண்கயிற்றால் திருப்பாதங் கட்டுவித்த, வித்தகனார் விளையாடல் விளங்கு தில்லை கண்டேனே.- கண்டபத்து, எ; நள்ளிருளின் நட்டம் பயின்றாடு நாதனே, தில்லையுட் கூத்தனே,—சிவபுராணம், அகூ-கூ0.)

இவ்வளவிற் புத்தகுருவுக்கும் திருவாதவூரடிகட்கும் நடந்த எதிர்முக வழக்கு முடிந்தது. தமது புத்தக்கொள்கைகளை அளவைநூன் முறை வழுவாது அடிகள் நிரலே மறுத்துக் கூறியக்காலும்; சைவசமய உண்மைகளை விரித்து

விளக்கியக்காலும் மாறுசொல்ல மாட்டாது அவற்றின் உண்மைகண்டு வாய்வாளாதிருந்த அப்புத்தகுரு தாமுந் தம்மதமுந் தோல்வியுற்றதனால் உண்டாய இழிபுபொறாது, நூல்வரம்புக்கு அடங்காத பொருந்தா வழக்குகளையும் கொடுஞ்சொற்களையும் உரத்த குரலால் வெகுண்டுரைத்துக் கூவ, அடிகள் அவரது செருக்கையடக்கித் தெளிவு பிறப்பித்தற்பொருட்டு 'நீர் பேசும் வலியிழந்து ஊமையாகுக' என்று கட்டளையிட்டார். எல்லாம்வல்ல சிவபிரான் திருவருள் வழிநின்று அடிகள் பணித்தபடியே, அப் புத்தகுரு பேசும் வலியிழந்து ஊமை ஆயினார். அதுகண்டு அவ் அவைக்களத்திருந்தார் அனைவரும் அச்சமும் வியப்புங்கலந்து மீதூரப்பெற்ற உள்ளத்தினராய், அடிகளது தவப்பெருமையினையும் அவரை யாட்கொண்ட சிவபிரான் திருவருளையும் வியந்து செயலற்றிருந்தனர். அப்பொழுது, அப் புத்தகுருவினோடு உடன்போந்த இலங்கைமன்னன் எழுந்துநின்று அடிகளை வணங்கிப், "பெருமானே, ஊமையாய் இருக்கும் என் மகள் ஊமைதீர்ந்து, எம் புத்தகுருமார் நிகழ்த்துந் தடைகட்கெல்லாம் விடைகூறிச், சிவபெருமானே முழுமுதற் கடவுளென்று நிலைநிறுத்துமாறு திருவுளம்பற்றியருள்க" என்று வேண்டினான். அடிகளும் சிவபிரான் திருவருளை நினைந்து, அவன் வேண்டுகோட்கிணங்கி, ஊமையாயிருக்கும் அப் பெண்மகளை அவ் அவைக்களத்தே வருவித்து இருத்தி, "நங்காய், நீ ஊமைநீங்கி, இப் புத்த குருவின் மாணாக்கர் வினவும் வினாக்கட்கெல்லாம் ஏற்றவிடைகள் கூறி, நம் சிவபிரான்றன் முழுமுதற்றன்மையை நன்கு விளக்கி நிலைநிறுத்தக் கடவாய்!" என்று பணித்தருளினார். அங்ஙனம் அடிகள் பணித்தவளவிலே, அவ்வரசன் புதல்வி பிறவி முதற் றனக்கிருந்த ஊமைநீங்கிப், பேசும் ஆற்றலும் பேரறிவும் வரப்பெற்றாள். அடிகள் பணித்தவாறே பேசும் ஆற்றலிழந்து ஊமையாய் ஒடுங்கியிருக்கும் அப் புத்தகுருவின்

பக்கத்தேயிருந்த அவர்தம் மாணாக்கர் இருபது பெயர் தம் ஆசிரியன் பேசமாட்டாதிருத்தல் கண்டு, தாமே ஒருவர்பின் ஒருவராய்த், தம் மன்னன் புதல்வியைநோக்கி இருபது வினாக்கள் நிகழ்த்தினர். அவர் நிகழ்த்திய அவ் வினாக்கட் கெல்லாம் அந்நங்கையார் மிகவும் பொருத்தமான விடைகளைப் பேரறிவோடும் எடுத்துக் கூறினர். அவற்றை அங்கிருந்தா ரெல்லாருங் கேட்டுப், பிறவிமுதல் ஊமையாய்க் கல்வி கல்லாதிருந்த அம் மடந்தை, அடிகள் பணித்தவளவிலே ஊமைதீர்ந்து சிவபிரான் முழுமுதற்றன்மையை நன்கு விளக்கிக்காட்டியது, எல்லாம்வல்ல அப்பெருமானது அருட்டிறமும், அதற்கு இடனாய்நிற்கும் அடிகளது பேரன்பின்றிறமும் அல்லாமற் பிறிதன்றெனத் தெளியவுணர்ந்து அடிகளையும் ஐயனையும் வியந்துமகிழ்ந்து வாழ்த்திப் பேரன்பின் வழியரானர். இலங்கை மன்னன் தன் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட பேரன்பால் ஈர்க்கப்பட்டுச் சென்று மாணிக்கவாசகப் பெருமான் திருவடிகளில் வீழ்ந்து அழுது "தீவினையேனை அடிமைகொண்டருள்க! எம்பெருமானே!" என்று குறையிரக்க, அடிகள் உளம் இரங்கி அவற்குத் திருநீறு அளித்து அவனைச் சிவபிரான் திருவடிக்கு ஆளாக்கினர். அரசன் அவ்வாறானபின், அப் புத்தகுருவின் மாணாக்கரும் அடிகளை வணங்கித் திருநீறு பெற்றுச் சைவசமயந் தழீஇயினர். அதன்பின்னர் அம்மன்னனும் அம்மாணாக்கரும் தம் குருவின் ஊமைதீர்த்து அவரையும் அடிமை கொண்டருளல் வேண்டுமென அடிகளைப் பெரிதுங் குறையிரப்ப, அதற்குந் திருவுளம் இசைந்து அப் புத்தகுருவும் ஊமைதீர்ந்து மீண்டும் பேசுமாற்றல் பெறக் கற்பித்தருளினர். தமக்குவந்த ஊமைத்தன்மை நீங்கப் பெற்றவுடன் அப் புத்தகுருவும் உளந்திருந்தி அடிகளைவணங்கித் திருநீறுங் காவியாடையும் பெற்றுச் சைவசமயந் தழீஇயினர். இவ்வருட் புதுமைகளையெல்லாங் கண்டு நெஞ்சம் நேராய்க்

கரையப்பெற்ற சோழவேந்தனை யுள்ளிட்ட எல்லாரும் அடிகளின் திருவடிகளைச் சென்னிமேற் சூடிப், பின் அம்பலக் கூத்தனை வணங்கி, அடிகள்பால் விடைபெற்றுத், தத்தம் இருப்பிடஞ் சேர்ந்தனர். பின்னர்த், திருவாதவூரடிகள் அப் புத்தகுருவின் மாணாக்கர் இருபது பெயர் வினவ இருபது வினாக்களையும், ஊமைதீர்ந்து இலங்கை மன்னன் புதல்வி அவைதமக்குக் கூறிய இருபது விடைகளையும் அமைத்துத் 'திருச்சாழல்' இருபது பாட்டுக்கள் அருளிச் செய்தார் என்பது.

தோல்வியுற்ற புத்தர் உளந்திருந்திச் சைவசமயந் தழீஇயினர் என்னும் அவ்வளவே திருவாதவூரர் புராணங் கூறாநிற்கப், பரஞ்சோதிமுனிவர் திருவிளையாடலோ அங்ஙனந் தோல்வியுற்ற புத்தரைச் சோழவேந்தன் செக்கிலிட்டு அரைப்பித்தான் என்னுங் கொடியதொரு பொய்க்கதை கட்டிவிட்டது. சைவசமயத்திற் றலைசிறந்து நிற்குங்கொள்கை 'அருளொழுக்கத்'தைப் பற்றியதேயாகும். சைவசமயத்திற்கு உயர்வு கூறுவேமெனப் புகுந்து அதன் கொள்கைக்கு மாறான அறக்கொடிய நிகழ்ச்சிகளைப் பொய்யாக அதன் மேலேற்றிச் சான்றோரெல்லாம் அதனைப் பழிக்குமாறு பொய்ப் புன்செயல்புரிந்த பரஞ்சோதிமுனிவர்தம் இழுக்குரை பெரிதும் அருவருக்கற்பாலதொன்றாம். இங்ஙனமே தமிழ்ச் 'சிவதருமோத்தரம்' இயற்றினவர் புறச்சமயம் புக்காரைக் கொல்க வென அறிவுறுத்தியதூஉம் சைவ அருளொழுக்கத்திற்கு முற்றும் மாறாயிருத்தலின் அதுவும் ஆன்றோரால் அருவருத்தொதுக்கற் பாலதாம். "விரிவிலா அறிவினர்கள் வேறொரு சமயஞ்செய்தே, எரிவினாற் சொன்னாரேனும் எம்பிராற்கு ஏற்றதாமே" என்று சைவசமய ஆசிரியரான திருநாவுக்கரசடிகளும், "அறுவகைச் சமயத்தோர்க்கும் அவ் அவர் பொருளாய்" என்று சந்தான ஆசிரியராகிய அருணந்தி யடிகளும் அறிவுறுத்திய சைவ அருளொழுக்கப்

பான்மையை உணரவல்லார்க்குப் பரஞ்சோதி முனிவருரை அறக்கொடிய பொய்யுரையாதல் நன்குவிளங்கும். தமது புத்தசமயக் கொள்கையைப் பரப்பவந்த அவ்வளவேயன்றிச், சைவசமயத்தவர்க்கு வேறு எதொரு தீங்குஞ்செய்யாத அப் புத்தர்களை, அருளொழுக்கமே தமக்கு உயிராய்க் கொண்ட மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அங்ஙனஞ் செக்கிலிட்டு அரைப்பித்துக் கொடுங்கொலை செய்தற்கு ஒருப்படுவரோ! அற்றேற், சைவசமயத் தலைவரான திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் தம்மொடு வழக்கிட்டுத் தோற்ற சமணக் குருக்கண்மாரைக் கூன் பாண்டியன் கழுவிலேற்றுவித்தற்கு ஏவிய காலையில், அதனை அவர் விலக்காதிருந்தது என்னையெனின்; அப்பாண்டிய மன்னன் மனைவியாரான மங்கையர்க்கரசியாரது வேண்டுகோளுக் கிணங்கிப் பல்லாயிரம் அடியார் திருக்கூட்டத்தோடும் மதுரைமா நகர்க்கு எழுந்தருளி, ஆண்டிருந்த சமணர்க்கு எதொரு தீதும் நினையாது, சிவபிரானை வணங்கிக்கொண்டு வாளாது வைகிய தம்மையும் தம் அடியார் பல்லாயிரவரையும் அச்சமணர் ஓர் இரவில் தீயிட்டுக் கொளுத்தின கொடுங்குற்றத்தை நினைந்து, திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் அரசியல்முறை வழுவாது பாண்டியன் அச்சமணரை ஒறுக்கப்புக்க அதனை விலக்காராயினார். அஃதொக்குமாயினும், தமக்குப் பெருந்தீங்கு இழைத்தாரையும் அருளொழுக்கத்தில் மிக்கார் ஒறுது விடுதலன்றோ செயற்பாலதெனின்; தம் ஒருவர்க்கு மட்டுந் தீங்கியற்றினராயின் அவரை ஒறுது விடுதல் சால்பேயாம்; தம்முடன்போந்த குற்றமற்ற பல்லாயிரஞ் சிவனடியாருயிரைக் கொள்ளைகொள்ளுங் கொடிய கொலைச்செயலைப் புரிந்தாரைத் தாம் மன்னித்துவிடுதல் அருள் அன்றாம்; அதனாற் பிள்ளையார் பாண்டியனை விலக்காதிருந்தது அவர்க்கு ஒருவாற்றானுங் குற்றமாகாது. மற்றுத், தில்லைமா நகர்க்குவந்த புத்தரோ சைவர்க்கு எதொருதீங்கும் இழைத்த தில்லாமை

யால், வெறுங் கொள்கையளவில் தோற்றதே பற்றிச் சோழன் அவரைச் செக்கிலிட்டு அரைப்பித்தானென்றலும், அதற்கு மாணிக்கவாசக அடிகள் உடன்பட்டிருந்தாரென்றலும் அரசியன் முறையும் அன்று, அருளொழுக்க முறையும் அன்று. இம்முறைகளையெல்லாம் ஒரு சிறிதும் ஆய்ந்து பாராமல், திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரொடு வழக்கிட்டுத் தோற்ற சமணர்கள் கழுவில் இடப்பட்டதற்கு ஒப்பாக, அடிகளொடு வழக்கிட்டுத் தோற்ற புத்தரும் செக்கிலிட்டு அரைக்கப்பட்டார் என்று சொல்லுதலொன்றுக்கே விழைந்து பரஞ்சோதி முனிவர் அங்ஙனம் ஒரு பொய்க்கதை கட்டி விட்டார். இப்பெற்றிப் பட்டதொரு நிகழ்ச்சி திருவாதவூரடிகள் புராணத்திலாதல், பழைய நூலாகிய பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி திருவிளையாடற் புராணத்திலாதல் காணப் படாமையின் இப்பொய்க்கதை பரஞ்சோதி முனிவரே கட்டி விட்டதென்பது ஒருதலை. இங்ஙனமே, பரஞ்சோதி முனிவர் ஆராயாது கூறினவும், தாமே கட்டிவிட்டனவும் மிகப் பல; அவையெல்லாம் ஈண்டு எடுத்துக்காட்டலுறின் இது விரியுமெனஅஞ்சிவிடுத்தாம். அது நிற்க.

இனிப், புத்தகுருவுக்கும் அடிகட்கும் வழக்கு நிகழ்ந்த காலையில், அப்புத்தகுரு தம்முடைய புத்தசமயக் கொள்கைகளாக எடுத்துக்கூறியவை எவையென்பதும், அவைதம்மைத் திருவாதவூரடிகள் மறுத்துக் கூறியது எவ்வெவ்வாறு என்பதும் பழையநூலாகிய பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி திருவிளையாடலில் ஒரு சிறிதுங் கூறப்படாமையின், திருவாதவூரடிகள் புராணத்திற் சொல்லப்பட்டபடியே அவை நடந்திருக்குமோ என ஓர் ஐயுறவு தோன்றுநிற்கும். மெய்கண்டதேவ நாயனார் அருளிச்செய்த சைவசித்தாந்த முதல்நூலாகிய சிவஞானபோதத்திற்கு வழிநூலாக அருணந்திதேவர் இயற்றியருளின சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்திற் சொல்லப்பட்ட சௌத்திராந்திக புத்தன் மதத்தையும்

அதன் மறுப்பையும் பெரும்பாலுந் தழுவியே திருவாதவூரர் புராணங் கூறிச் செல்லுதலை உற்றுநோக்குமிடத்துத், திருவாதவூரர் புராணம் அவ்விரண்டும் அவ்விருவர்க்கும் இடை நிகழ்ந்தபடி தானாகவே அறிந்தெடுத்துக் கூறுகின்றதெனக் கொள்ளுதற்கு இடமில்லை. என்றாலும், இற்றைக்கு எழுநூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதாகிய சிவஞானசித்தியாரிற் காணப்பட்ட படியாகவேதான் அப் புத்த குருவுக்கும் மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்கும் எதிர்முகவழக்கு நடைபெற் றிருக்கவேண்டு மென்று நம்புதற்கு இடம் உளது. யாங்ஙனமெனிற் சிவஞானசித்தியாரிற் சொல்லப்பட்டபடியாகவே பழையநாளி லிருந்த சௌத்திராந்திக புத்தமதக் கொள்கைகள் வழங்கினவென்பது, பாளி மொழியிலும் வடமொழியிலும் உள்ள அப் புத்தசமய நூல்களை யாம் ஆராய்ந்து பார்த்தமையால் நன்கு விளங்கினமையானும், மாணிக்கவாசகப் பெருமான் சைவசித்தாந்தக் கொள்கையே முற்றும் உடைய ரென்பது அவர் அருளிச்செய்த 'திருவாசகம்,' 'திருக்கோவையார்' என்னும் நூல்களிலிருந்து யாம் திரட்டியெடுத்து மேலேகாட்டிய மேற்கோள்களைச் சைவசித்தாந்தத் தெளிபொருள் நூல்களாகிய 'திருமூலர் திருமந்திரம்,' 'சிவஞானபோதம்,' 'சிவஞானசித்தியார்' என்பவற்றின் பொருள்களோடு ஒப்பவைத்து நோக்குமாற்றால் தெற்றென விளங்குதலின், அங்ஙனஞ் சைவசித்தாந்தக்கொள்கையுடைய அடிகள் மேற்காட்டிய புத்தசமயக் கொள்கைகளை மறுக்கும் முறை சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்தில் மறுக்கும் முறையாகவன்றி வேறொருவாற்றான் ஆதல் இயலாமையானும் அவ்வாறு கொள்ளுதல் பொருத்தமேயா மென்று துணியப்படும்.

இனி, மேற்காட்டிய புத்தமதக் கொள்கைகள் பழைய புத்தசமய நூல்களில் உளவாதல் காட்டுதும்: புத்த மதத்தைப் புதிது தோற்றுவித்த முதலாசிரியரான கௌதம

சாக்கியர்க்கும், அவரைப் பின்பற்றிவந்த ஏனோர்க்குங் கொள்கை யளவில் வேறுபாடு மிகுதியாய்க் காணப்படுகின்றது. கௌதமசாக்கியர் கொண்ட கொள்கையை இனிது விளக்குதற்பொருட்டுப், புத்தசமயத்தின் பழையவேதங்களாகிய பிடகநூல்களில் தீகநிகாயத்தின் தேவிச்சசுத்தத்தில் வாசெட்டன் என்னும் பார்ப்பனனுக்குக் கௌதமசாக்கியர் செவியறிவுறுத்திய அறிவுரைப் பகுதியை இங்கே மொழி பெயர்த் தெழுதுகின்றாம்:—

இரபிதி யாற்றங்கரையில் மனசாகடம் என்னும் இனியதோர் இடத்திற், செல்வத்தாற் சிறந்து புகழ்பெற்ற பார்ப்பனர் பலர் இருந்தனர். அவ்விடத்தைச் சுற்றிலும் வேலிகள் இட்டு அடைப்பாக்கி, அதனுள் தாம் இருத்தற்குப் பல குடில்கள் அமைத்து, அவர்கள் ஒருங்குகூடித் தம் வேத மந்திரங்களைப் பாராயணஞ் செய்தல் வழக்கமாய் நடந்து வந்தது. வாசெட்டன், பாரத்துவாசன் எனப் பெயரிய பார்ப்பன இளைஞர் இருவர் நாள்முழுதும் அவற்றைப் பாராயணஞ்செய்து உருவேற்றியபின் மாலைக்காலத்தில் அவ் யாற்றுக்குப்போய்த் தலைமுழுகி, அதன்பின் அவ்வியாற்றங் கரை மணலில் அங்குமிங்குமாய் உலவுவர். ஒருநாள் அவர் அங்ஙனம் உலவுகையில், ஆழ்ந்த நினைவுடையராய் 'எது மெய்யானவழி? எது பொய்யானவழி?' என்று தமக்குள் உசாவலாயினர். அவ்விருவருந் தாந்தாம் அறிந்த பார்ப்பன மறைஆசிரியரை மேற்கோளாகக் காட்டி உரையாடியும், ஒருவர்க்கும் உறுதி பிறக்கவில்லை. ஆகவே, வாசெட்டன் மற்றவனை நோக்கிக் கூறுவான்: "பாரத்துவாச, சாக்கியகுலத்திற் பிறந்த சமணகோதமர் என்பார் அக்குலத்தை நீங்கிப் போய்த் துறவொழுக்கம் பூண்டார். அவர் இப்போது மனசாகடத்திற்குத் தெற்கே யாற்றங்கரையில் உள்ள மாந்தோப்பில் வந்து தங்கியிருக்கின்றார். மாட்சிமை தங்கிய அக்கோதமரைப்பற்றி எங்கும் பெரும்புகழ் பரம்பியிருக்

கின்றது. அவர் முழுதும் அறிவுவிளங்கி இம்மையிலேயே வீடுபெற்றவரென்றும், மெய்யுணர்ச்சியினும் நன்மையினும் மிக்கவரென்றும், மேனுலகங்களின் நிகழ்ச்சிகளை அறிந்து, பேரின்பத்தில் வைகியிருக்கும் புத்தர் என்றும் பாராட்டிப் பேசப்படுகின்றார். ஆதலாற், பாரத்துவாச, வருக, நாம் அச் சமணகோதமர் இருக்கும் இடத்திற்குச் செல்வம். சென்று அவர்பால் இதைப்பற்றி உசாவுவம்; அவர் நமக்கு அறிவுறுத்துவதை நாம் நமதுகருத்தில் இருத்தக்கடவம்."

அங்ஙனமே அவர்கள் அவர்பாற் சென்று தமக்கு நேர்ந்த இடர்ப்பாட்டை அறிவிக்கலாயினர். அவர் அவர்கள் கூறியவற்றை உற்றுக்கேட்டு, அவ்விருவர் உரையும் நூற் கருத்துகளைச் சார்ந்திருத்தல் கண்டு, அவ்விருவர் தமக்குள் உண்டான கருத்துவேறுபாட்டையும் வழக்கையும் எடுத்துச் சொல்லும்படி கேட்டார். வாசெட்டன் உரைப்பான்:

"கோதமரே, ஓர் ஊர்க்கேனும் நகரத்திற்கேனும் அருகிற் பலவேறு வழிகள் உள்ளனவாயினும், அவ்வழிகளெல்லாம் அவ்வூரின்கண் வந்து ஒருங்குகூடுதல்போல, அத்தரிய பிராமணங்கள், தித்திரிய பிராமணங்கள், சந்தோக பிராமணங்கள், சந்தவ பிராமணங்கள், பிரமசரிய பிராமணங்கள் என்னும் பலவேறு பிராமணங்களால் அறிவுறுத்தப் பட்ட பலவேறு வழிகளும் இருக்கின்றன. இவையெல்லாம் வீடு பயக்கும் வழிகளா? அவை, தம்முட் கூறியபடி ஒழுகுபவனைப் பிரமத்தோடு ஒன்றுகூட்டும் வழிகள் தாமா?"

"வாசெட்ட, அவை யெல்லாந் தவறுமற் செலுத்துமென்று நீ சொல்லுகின்றனையா?" என்று கோதமர் வினயினர்.

"கோதமரே, யான் அங்ஙனந்தான் சொல்கின்றேன்."

"அங்ஙனமாயின், வாசெட்ட, மூன்று வேதங்களிலும் வல்லரான பார்ப்பனருள்ளேனும், அல்லதவர் மாணக்கருள்ளேனும், அல்லதவர் ஆசிரியருள்ளேனும், அல்லதவர் கால்

வழியில் ஏழாந் தலைமுறைவரை வந்தவருள்ளேனும், பிரமத்தை எப்போதாயினும் நேர்க்குநேராகக் கண்டவர் எவராவது ஒருவர் உளரா?"

"இல்லை" என்று இவையெல்லாவற்றிற்கும் வாசெட்டன் விடைகூறினன்.

"நல்லது, வாசெட்ட, மூன்று வேதங்களிலும் வல்ல இப் பார்ப்பனர்க்கு உரிய முன்னோரான இருடிகளாவது, இப்பாட்டுக்களை ஆக்கியோராவது, இவற்றை முற்காலத்தில் இருந்த சொற்களின் முறைப்படியே வைத்து ஓதுவோரும் பாராயணஞ் செய்வோருமாவது, முன் ஓதப்பட்ட அல்லது பாராயணஞ் செய்யப்பட்ட முறைப்படியே இப்போது அவைதம்மைத் திருத்தமாக ஓதுவோரான அல்லது பாராயணஞ் செய்வோரான பார்ப்பனராவது, 'பிரமம் எங்கே உளது, பிரமம் எங்கிருந்து வருகிறது, எங்கே செல்லுகிறது என யாம் அதனை அறிவேம், யாம் அதனைப் பார்த்திருக்கிறேம்' என்று இங்ஙனஞ் சொல்லியிருக்கின்றனரா?"

"கோதமரே, அங்ஙனஞ் சொல்லவில்லை"

"அங்ஙனமாயின், வாசெட்டனே, ஏழு தலைமுறைவரையில் ஒரு பார்ப்பனனாவது பிரமத்தை நேருக்குநேர் என்றுங் கண்டதில்லையென நீயே சொல்லுகின்றனை. பண்டைநாளிலிருந்த இருடிகளேனும், தொன்றுதொட்டு வருகிற முறைப்படியே இஞ்ஞான்றுள்ள பார்ப்பனருந் தவறாமல் ஓதியும் பாராயணஞ் செய்தும் வருகிற அப்பழைய மந்திரமொழிகளை உரைப்போரேனும் ஆக்கினோரேனுங் கூடப் பிரமம் எங்குளது எங்கிருந்து வருகிறது எங்கே செல்லுகிறதெனத் தாம் பார்த்ததாகவாதல் அறிந்ததாகவாதல் கூறவில்லை என்கின்றாய். ஆதலினாற்றான், மூன்று வேதங்களிலும் வல்ல பார்ப்பனர் 'நாம் அதனைப் பார்த்ததும் இல்லை, அறிந்ததும் இல்லை, ஆகவே, அதனோடு ஒன்றுகூடியிருத்தற்குரிய வழியையும் நம்மாற் காட்டல் இயலாது!' என்று உண்மையைச்

சொல்லிவிட்டார்கள். வாசெட்டனே, ஒருவரையொருவர் பற்றிநிற்கும் ஒருகோவையான குருடருள் முதல் நிற்பவரும் ஒன்றனைப் பார்க்கமாட்டுவாரல்லர், இடை நிற்பவரும் அதனைப் பார்க்கமாட்டுவாரல்லர், கடைநிற்பவரும் அதனைப் பார்க்க மாட்டுவார் அல்லர்; அங்ஙனமே, வாசெட்டனே, மூன்று வேதங்களிலும் வல்லுநராயினும் பார்ப்பனர் கூறும் உரைகளுங் குருட்டு உரைகளாகவே இருக்கின்றன. முன்னோரும் அதனைக் காணவில்லை, அவர்தம் ஆசிரியரும் அதனைக் காணவில்லை, அவர்தம் மாணாக்கருங் காணவில்லை. ஆகவே, மூன்று வேதங்களிலும் வல்லுநரான இப் பார்ப்பனர் தம் உரை நகைப்புக் கிடமான வெறுஞ் சொற்களாய்ப், பொருளற்ற வீண் உரைகளாய் முடிகின்றன!''

கௌதமர் கூறிய இவ் வுண்மைமொழிகளைக் கேட்ட வாசெட்டன், ஞாயிற்றிலுந் திங்களிலும் உள்ள கடவுளோடு ஒன்றியைந்து நிற்றற்குரிய நெறியைப் பார்ப்பனர் காட்ட வல்லுநர் அல்லரென ஒத்துக்கொண்டான். அவ்வாறவன் ஒத்துக்கொண்டபின் கௌதமர் பின்னும் அவனை உசாவுவார்:

"வாசெட்டனே, ஒருவன் யான் 'இந் நிலவுலகின்கண் நிகரற்ற அழகுடையளான ஒரு நங்கையை எவ்வளவு காதலிக்கின்றேன், எவ்வளவு விழைகின்றேன்!' என்று உரைக்கக், குடிமக்கள் அவனைநோக்கி, 'நல்லது நல்ல நண்பனே, நீ அங்ஙனங் காதலித்து விழையும் இந்நிலத்தில் நிகரற்ற அழகியாள் ஓர் அரசியோ, அல்லதொரு பார்ப்பனியோ, அல்லதொரு வணிகமாதோ, அல்லதொரு தொழுத்தையோ அறிவையா?' என்று வினவ, அவன் அதற்கு 'இல்லை' என்றுரைப்ப, மேலும் அக்குடிமக்கள் அவனைநோக்கி, 'நல்லது இனியநேசனே, இந்நிலவுலகத்திற் பேரழகியாய் நின்னால் விரும்பிக் காதலிக்கப்படும் அம்மாதின் பெயராவது, அல்லது அவள் குடிப்பப் பெயராவது நீ அறிவையா? அல்லது அவள் உயரமா குள்ளமா, கறுப்பா நடுத்தரநிறமா, எந்த

ஊரில், அல்லது எந்தப் பட்டினத்தில், அல்லது எந்த நகரத்தில் உறைபவள்?' என்றுகேட்க, அவற்றிற்கெல்லாம் அவன் 'இல்லை' என்று விடைகூறப், பின்னும் அம்மக்கள் அவனை நோக்கி, 'அப்படியானல், நல்ல நண்பனே, நீ அறியாத அல்லது காணாத அந்நங்கையையோ நீ காதலிப்பதூஉம் விழைவதூஉம்?' என்று வினவ, அதற்கும் அவன் 'இல்லை' என்று விடுப்பனாயின், வாசெட்டனே, நீ யாது நினைக்கின்றாய்? அத்தகைய அவ்வாண்மகனது உரை அறிவற்ற மடவோனது உரையென்று முடிக்கப்படுமன்றோ?''

“கோதமரே, உண்மையாகவே அஃது அப்படித்தான் ஆகும்'' என்று வாசெட்டன் விடைநவின்றான். அதன்பிற் கௌதமர் வேறோர் உவமையும் எடுத்துக்காட்டும் தொடுத்துக்காட்டி மேலுங் கூறுவார்:

“மறுபடியும், வாசெட்டனே, இந்தப் பெரிய இரபிதியாறு நீர்நிரம்பிக் கரைபுரண்டு ஓட, அப் பக்கத்துக்கரையில் ஓர் அலுவல்மேற் செல்லவேண்டுவான் ஒருவன் இப்பக்கத்துக் கரைமேல் வந்துநின்று எதிர்க்கரையை விளித்து 'ஓ எதிர்க்கரையே இங்கே வா, இந்தக் கரைக்கு வா!' என்று வேண்டினால், வாசெட்ட, இவ் விரபிதியாற்றின் அந்தக் கரை அவ்வாண்மகனின் அழைப்புக்கும், வேண்டுகோளுக்கும், நம்பிக்கைக்கும், புகழ்ச்சியுரைக்கும் இணங்கி இந்தக் கரைக்கு வந்துவிடுமா, நீ யாது நினைக்கின்றாய்?''

“திண்ணமாய் வராது, கோதமரே''

“அங்ஙனமே, வாசெட்ட, மூன்று வேதங்களிலும் வல்லரேனும், ஒருவனை உண்மையாகவே பார்ப்பனன் ஆக்கும் உயர்ந்த தன்மைகளிற் பழகுதலைக் கைவிட்டு, மெய்யாகவே மக்களைப் பார்ப்பனராக்க மாட்டாத இழிந்தவைகளை விடாப்பிடியாய்க் கைக்கொண்டிருக்கும் இப் பார்ப்பனரும் 'இந்திரனே நின்னை வேண்டுகின்றேம், சோமனே வேண்டுகின்றேம், வருணனை வேண்டுகின்றேம், ஈசானனே வேண்டு

கின்றேம், பிரஜாபதி வேண்டுகின்றேம், பிரமனை வேண்டு கின்றேம், மகித்தி வேண்டுகின்றேம், யமனை வேண்டுகின் றேம்!' என்று கூறுகின்றூர்கள். வாசெட்ட, மெய்யாகவே இப்பார்ப்பனர் தீமையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, நன்மை யைக் கைநெகிழவிட் டிருக்குங்காறும், கடவுளரை வேண் டுதலாலும் வழிபடுதலாலும் நம்புதலாலும் புகழ்தலாலும், இவ்வுடம்பு அழிந்துபோகும் சாக்காட்டிற்குப் பின் அவர் கள் பிரமத்தோடு ஒன்றுய்ப்போதல் கூடுமோ, அஃது உண் மையாகவே ஒருகாலத்தும் இல்லை."

இவ்வாறே, ஐம்புல அவாக்களினும் இணைவிழைச்சி னும் ஈடுபடுதலும், பகைமை மடி செருக்கு தன்னலம் ஐயம் என்னும் இவ்விழிந்த தன்மைகள் உடையராதலும் ஒரு வர்க்கு உண்மையிலே விலங்குகளாயிருந்து தடைசெய்வன வல்லால், அவை பிரமத்தோடு அவரை ஒன்று பொருந்த மாட்டா என்று பின்னும் பல உவமைகளாலும் வினுக்களா லும் அறிவுறுத்திக் கௌதமர் கூறுவார்:

"வாசெட்டனே, பார்ப்பனர் சினம் உடையராயும் அகத்தே பகைமை கொண்டவராயும் தீவினை யாளராயும் அடக்கமில்லாதவராயும் இருக்கின்றனரென நீயே கூறுகின் றய்; மற்றுப் பிரமமோ சினமும் பகைமையுந் தீவினையும் இல்லாதது, அடக்கம் உடையது; இங்ஙனந் தம்முள் மாறு பட்ட இயற்கையுடைய பார்ப்பனருக்கும் பிரமத்திற்கும் தம் முள் ஒப்புமையும் ஒற்றுமையும் உண்டாதல் யாங்ஙனம்?"

"உண்மையாகவே உண்டாதல் இல்லை, கோதமரே"

"அங்ஙனமாயின், வாசெட்ட, இந்தப் பார்ப்பனர் தமது வேதவுணர்ச்சியில் நம்பிக்கையுடையராய் அமர்ந்திருக்கையி லேயே, அவர்கள் மெய்யாகவே சேற்றுள் அமிழ்ந்திப் போகி ருர்கள். அவ்வாறு அமிழ்ந்தியும், தாம் ஏதோ ஓர் இன்ப வுலகத்திற்குச் செல்வதாக நினைந்து, இறுதியில் மனத் தளர்ச்சி அடைகின்றூர்கள். ஆதலினாற்றன் வேதங்களில்

வல்ல அப்பார்ப்பனரின் மூவகைப்பட்ட உணர்ச்சியானது நீர் அற்ற பாலை நிலம் என்று சொல்லப்படுகின்றது, அவர்களின் அம் முத்திற உணர்ச்சி வழியற்ற காடு என்றும் புகலப்படுகின்றது, அவர்கள் தம் அம் முப்பாலுணர்ச்சி பெருங் கேடு என்றும் பகரப்படுகின்றது!"

இச் சொற்களைக்கேட்ட வாசெட்டன் மனம் நெகிழ்ந்தோனாய், ஆசிரியர் கௌதமர்தாமே, பிரமத்தோடு ஒன்றுபடும் நெறியைத் தனக்குக் காட்டல்கூடுமாவென்று கேட்க, அவரும் அது தன்னால் ஆகும் என்றுரைப்ப, அவ்வாறே அதனைத் தனக்குக் காட்டும்படி மன்றாடி, "மாட்சிமை தங்கிய கோதமர் பார்ப்பன இனத்தைப் பாதுகாக்க!" என்று புகன்றான்.

அதற்கு இணங்கி முதலிற் கொல்லாமையறத்தை வற்புறுத்துவாராய், "ஓ, வாசெட்டனே, உயிருள்ளவற்றைக் கொல்லுதலை நீக்கி, வீடுபேற்றை விரும்பினோன் எவ்வுயிரையும் அழிப்பான் அல்லன். அவன் கத்தியையும் தடியையும் அப்புறப் படுத்துகின்றான்; தூய்மையும் இரக்கமும் நிறைந்தோனாய், உயிருள்ள எல்லாவற்றினிடத்தும் அன்பும் உருக்கமும் வைத்து ஒழுகுகின்றான்" என்று உரைத்து, அதன்பிற் களவு, காமம், பொய், புறங்கூற்றுரை, இன்னாச் சொல், பயனில்சொல், என்றிவற்றது தீமையும், இவற்றுக் கெதிரிடையான நல்லவற்றின் நன்மையும் விரித்துரைத்து இறுதியாக, "வாசெட்டனே, ஆர்வமுடையனாய், அன்பால் நிறைந்து, தூய உள்ளத்தோடுந் தன்னை அடங்கச்செய்யும் அந்த ஆண்மகனே, இவ்வுடல்கெட்டு இறந்தபின் பிரமத்தோடு ஒன்றுகூடப் பெறுவானாதல் வேண்டும். அத்தகையநிலை எவ்வாற்றானும் இயல்வதேயாம்." என்று கோதமர் முடித்துக் கூறினார்.

இங்ஙனம் போந்ததாகிய கௌதம சாக்கியரின் அறிவுரையை நடுநின்று நன்கு ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால், அவ

ருடைய கொள்கைகள் பழைய சைவசமயக் கொள்கைக ளோடு முழுதும் ஒத்துநிற்கக் காண்கின்றனமே யல்லாமல், அவற்ரோடு மாறுபடுதலைச் சிறிதுங் காண்கின்றிலேம். இப் போது 'வேதங்கள்' என்னும் பெயரால் வழங்கப்படும் ஆரி யரின் சிறுதெய்வப் பாட்டுகள் கௌதம சாக்கியர் இருந்த காலத்தில், அதாவது இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்து நானூறு ஆண்டுகளுக்குமுன், மூன்ருகவே இருந்தனவன்றி நான்காக இருந்தன அல்ல வென்பதற்குக் கௌதமர் அவற்றைக் குறிக்கும் இடங்களிலெல்லாம் 'மூன்று வேதங்கள்' என்று பேசுதலே சான்ரும். இதுகொண்டு, பழைய செந்தமிழ் நூல்களிலும் பாட்டுகளிலும், இடைக்காலத்துத் 'திருவாச கம்,' 'திருமந்திரம்,' 'தேவாரம்' முதலாக, ஒரு முழுமுதற் கடவுளை வலியுறுத்தும் நூல்களிலுங் குறித்து ஓதப்பட்ட 'நான்மறை' என்பன, மேற்கூறப்பட்ட பல சிறுதெய்வ வணக்கப் பாட்டுகளான ஆரிய வேதங்கள் அல்ல வென்ப தூஉம் தெற்றென விளங்காநிற்கும். பல சிறுதெய்வ வணக் கப் பாட்டுகள் பொதிந்த ஆரிய வேதங்களை ஓதுதலானும், அத் தெய்வங்கள்பொருட்டு யாடு மாடு எருமை குதிரை ஆண்மக்கள் என்பவற்றைக் கொன்று வேள்விகள் வேட்ட லானும் முழுமுதற்கடவுளைத் தலைக்கூடி யிருப்பதாகிய பே ரின்பநிலை வாயாது; அருளொழுக்கமும் உண்மை யன்பும் உடையார்க்கே அது வாய்ப்பதாகும் என்னுங் கொள்கை கௌதம சாக்கியர்க்கு உரியதாதல்போலவே, தமிழ்நாட்டின் கண் இருந்த திருவள்ளுவர், மாணிக்கவாசகர், திருமூலர், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரையர், சுந்தரமூர்த்திகள் முதலான சான்ரோர்க்கும் உரியதா யிருக்கின்றது. இதற்கு,

"அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர்செகுத்து உண்ணாமை நன்று"
"மனத்தது மாசாக மாண்டார் நீராடி
மறைந் தொழுகும் மாந்தர் பலர்"

"ஆரா இயற்கை அவாநீப்பின் அந்நிலையே
பேரா இயற்கை தரும்" என்று திருவள்ளுவரும்,
"தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாகி
முனிவிலாததோர் பொருளது கருதலும்
ஆறுகோடி மாயா சத்திகள்
வேறு வேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின,
ஆத்த மானார் அயலவர் கூடி
நாத்திகம் பேசி நாத்தழும் பேறினர்,
* * * *
விரதமே பரமாக வேதியரும்
சரதமாகவே சாத்திரங் காட்டினர்" என்று மாணிக்க வாசகரும்,

"கொலையே களவுகட் காமம் பொய்கூறல்
மலைவான பாதகமா மவைநீக்கித்
தலையாஞ் சிவனடி சார்ந்தின்பஞ் சார்ந்தோர்க்கு
இலையாம் இவை, ஞானனந்தத் திருத்தலே"
"வேதாந்தங் கேட்க விரும்பிய வேதியர்
வேதாந்தங் கேட்டுந்தம் வேட்கை ஒழிந்திலர்"
"சத்தியம் இன்றித் தனிஞானந் தான்இன்றி
ஒத்தவிடயம் விட்டு ஓரும் உணர்வின்றிப்
பத்தியும் இன்றிப் பரன்உண்மை இன்றிஊண்
பித்துஏறும் மூடர் பிராமணர்தாம் அன்றே" என்று திருமூலரும்,

"வீடும் ஞானமும் வேண்டுதிரேல் விரதங்களால்
வாடி ஞானம் என்னவதும், எந்தை வலஞ்சுழி
நாடி ஞானசம்பந்தன செந்தமிழ் கொண்டுஇசை
பாடும் ஞானம்வல்லார் அடிசேர்வது ஞானமே" என்று திருஞானசம்பந்தரும்,

"வேதம் ஓதில்என் வேள்விகள் செய்கில்என்
நீதிநூல்பல நித்தல் பயிற்றில்என்

ஓதி அங்கம்ஓர் ஆறும் உணரில்என்
ஈசனை உள்குவார்க் கன்றி இல்லையே''
''செத்துச் செத்துப் பிறப்பதே தேவென்று
பத்தி செய்மனப் பாறைகட்கு ஏறுமோ
அத்தன் என்று அரியோடு பிரமனுந்
துத்தியஞ் செயநின்ற நற்சோதியே'' என்று திருநாவுக்கரையரும்,

''குற்றொருவரைக் கூறைகொண்டு கொலைகள் சூழ்ந்த களவெலாம், செற்றொருவரைச் செய்ததீமைகள் இம்மை யேவருந் திண்ணமே, மற்றொருவரைப் பற்றிலேன் மறவாதெழு மடநெஞ்சமே, புற்றரவுடைப் பெற்றமேறி புறம்பயந்தொழப் போதுமே''

''பொய்யா நாவதனாற் புகழ்வார்கண் மனத்தினுள்ளே
மெய்யே நின்றெரியும் விளக்கேயொத்த தேவர்பிரான்''
என்று சுந்தரமூர்த்திகளும் அருளிச்செய் திருத்தலை சான்றும்.

இனி, ஆரியப் பார்ப்பனர் தாம்கொணர்ந்த சிறுதெய்வப் பாட்டுகளை 'வேதம்' எனுஞ் சொல்லால் உயர்த்துக் கூறி வழங்கலாயினது பற்றிச் சைவசமய ஆசிரியர்கள் அதனையுந் தழுவிக் கூறுவராயினும், அவ்வாரிய வேதங்களின் வேறாக அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு உறுதிப் பொருள்களை யுணர்த்தும் தமிழ் நான்மறைகள் பிற உள வென்பதற்கு,

'' அங்கமாய் ஆதியாய் வேதம்ஆகி, அருமறையோடைம்பூதந் தானேயாகி'' என்று திருநாவுக்கரசு அடிகளும்,

''பங்கமேறு மதிசேர் சடையார் விடையார் பலவேதம்
அங்கம் ஆறும், மறைநான் கவையுமானார்'' என்று திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரும் ஆரியர்க்குரிய வேதம் என்பதனோடு 'மறை' என்பதனையும் உடன்வைத்து ஓதுதலை சான்றும். ஆரிய வேதங்களை அங்ஙனந் தழுவி ஓது

ஒன்று கொள்ளப்படுமாலெனிற்; சோழநாடு நீரும் வயலும் நிறைந்த மருத நில வளம் ஒன்றே பெரும்பாலும் உடையது; மற்றுத் தொண்டைநாடோ, மருத நிலவளத்தோடு, மலையடுத்த குறிஞ்சிநில வளமும், காடு அடுத்த முல்லைநில வளமும், கடலடுத்த நெய்தல்நில வளமும் காஞ்சி நகரச்சிறப்பும் ஒருங்குடையதாகலின் அவையெல்லாம் ௧௧௦-ச் செய்யுட்களால் இயன்றமட்டுஞ் சுருக்கியே ஆசிரியர் அருளிச்செய்தனர். இவைதம்மைக் கம்பராவது கச்சியப்ப முனிவராவது பாடப் புகுந்திருந்தால் ஐந்நூறு செய்யுட்களுக்குக் குறையப் பாடியிரார். சேக்கிழார் இல்லது கூறா வாய்மையராகலிற், சோழநாட்டை அணிந்துரைக்க வேண்டுமளவுக்குச் சோழநாட்டையும், தொண்டைநாட்டை அணிந்துரைக்க வேண்டுமளவுக்குத் தொண்டைநாட்டையும், இங்ஙனமே மலைநாடு கொங்குநாடுகளையும் உண்மை வழாது புராணங்களினிடையிடையே பாடியருளினரென்க. அநபாயசோழன் செங்கோலோச்சிய இடம் என்பதுபற்றியாவது, பரவையார் சங்கிலியார் என்னும் பிராட்டிமாரை மணம்புரிந்துகொண்ட இடங்கள் என்பதுபற்றியாவது, தாம் பிறந்தருளிய நாடென்பதுபற்றியாவது அவ்வந் நாடுநகரங்களுக்கு எப்படியாயினும் சிறப்புச் சொல்லவேண்டுமென்று மடிகட்டிக்கொண்டு ஆசிரியர் சேக்கிழார் பாடப்புகுந்தவர் அல்லர். மேற்கூறிய சான்றோர்களால் வந்த சிறப்போடு, அவ்வவற்றிற்கு இயற்கையமைப்பிலேயும் பல சிறப்புகள் காணப்படுமாயின் மட்டும் ஆங்காங்குள்ள நாடுநகரங்களை அணிந்துரைப்பர்; அங்ஙனம் உரைக்கின்றுழியுங், கதைத் தொடர்பைக் கருத்தூன்றிக் கற்றுச் செல்வார்க்கு உணர்வு சலியாவாறு எவ்வளவு கூறுதல் தக்கதோ அவ்வளவே கூறுவர். ஆதலால், இன்னின்னோர் பொருட்டு அவ் அவர்தம் நாடுநகரங்களை ஆசிரியர் எங்ஙனமேனும் விரித்துப் பாடியிருத்தல் வேண்டுமென்ற, ஆக்கியோன் கருத்தும் அவன் மேற்கொண்ட செய்யுள்வழக்கி னியல்பும் பகுத்துணராது கிளத்தல் ஏதாமென்க.

இனித், தில்லைவாழந்தணர் புராணத்தின்கண் நாட்டுவள நகரவளங் கூறப்படவில்லையென அதனைத் தமது வழக்கிற்கு ஓர் உதவியாகக் கூறவந்த நண்பர், அப்புராணத்திற்குச் சிறிதுமுன்னே சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தில்லைக்குச் சென்றதனைக் கூறுங்கால் அவ்விரண்டு வளங்களையும் விரித்துப்பாடிய ஆசிரியர் மீண்டும் அவற்றைக் 'கூறியது கூறல்' என்னுங் குற்றம் உண்டாகப்பாடார் என்பதனை அறியாமற்போனார். ஓரிடத்து ஒருகால் ஓர் ஊர்க்குக் கூறிய அவ்வளங்களை மீண்டு மீண்டுங் கூறுதல் சுவைபயவாதென்பது கொண்டு, அங்ஙனந் தில்லைவாழந்தணர் புராணத்தில் அஃவதம்மைக் கூறாது விட்டதேயல்லாமற், சோழநாட்டிற்கெல்லாம் பொதுவாக நாட்டுச்சிறப்பு மொழிந்ததுபற்றி அதனைவிட்டாரல்லரென அந்நண்பர் உணரக்கடவராக! இங்ஙனமே, திருநீலகண்டருந் தில்லைநகரிற் பிறந்து அங்கிருப்பவராதலிற், சுந்தரமூர்த்தி புராணத்தில் ஓதிய நாட்டுவள நகரவளங்களை மீண்டும் திருநீலகண்டர் புராணத்தில் எடுத்து உரையாராயினர்.

இனி, இயற்பகை நாயனார் புராணத்தில் "மன்னு தொல்புகழ் மருதநீர் நாட்டு வயல்வளந்தர இயல்பினில் அளித்துப், பொன்னி நன்னதிமிக்க நீர் பாய்ந்து" எனச் சோழநாட்டின் மருதநில வளத்திற் கேதுவான காவிரியாற்றைச் சிறப்பித்துக்கூறிய அவ்வளவு போதாதோ? பிற்காலத்துப் புலவர்போல, உழுதல் எருப்பெய்தல் விதைத்தல் நாறு பிடுங்கிநடுதல் களைகட்டல் விளைந்தவற்றை அறுத்துப் போராக்கல் கடாவடித்தல் நெற்கொண்டு சேர்த்தல் விருந்தினர் சுற்றத்தாரொடு துய்த்தல் முதலியனவாக எவர்க்குந் தெரிந்த இவைகளை வாளாவிரித்துப் பாடிக்கொண்டிருத்தல் எடுத்தபொருளைவிட்டு 'மற்றொன்று விரித்தல்' என்னுங் குற்றமாய், நாயனார் வரலாற்றை அறிதலில் விழைவு மிக்கு அதனைக் கற்கப் புகுந்தார்க்கு அயர்வு தோற்றுவித்தல் பற்றி ஆசிரியர் அதனை விட்டாரல்லது, முன்னரே பொதுப்பட நாட்டுச்சிறப்புக் கூறியதுபற்றி அன்று என்க. அஃது ஒக்குமாயினும், காவிரிப்பூம் பட்டினத்து நகரச்சிறப்பை ஆசிரியர் ஒரு சிறிதாயினுங் கூறாதுவிட்டதென்னையெனிற்; கரிகாற்சோழன் நிகரற்ற வெற்றிவேந்தனாய் அரசாண்டகாலத்தில் அவனால் ஆக்கப்பட்ட தலைநக

ராய்க் காவிரிப்பூம் பட்டினம் மிகச்சிறந்து விளங்கிற்று. அவ்வரசற்குப் பின் வந்த சோழமன்னன் அதனை நன்கு பாதுகாவாமையின், அதிற் பெரும்பகுதி கடல்வாய்ப்பட்டு அழிந்தது; அதுமுதல் அந்நகர் சிறப்பின்றி யிருந்தமை கண்டே ஆசிரியர் சேக்கிழார் அதற்கு இல்லாத ஏற்றத்தைக் கூற மனம் இசையாராய், நாயனார் வரலாற்றை மட்டுக் கூறலாயினர். கரிகாற்சோழற்குப் பின் காவிரிப்பூம் பட்டினம் கடல்கோட்பட்டு அழிந்தமை 'மணிமேகலை' என்னுஞ் செந்தமிழ்க் காப்பியத்திற் சொல்லப்பட்டிருத்தல் காண்க. அங்ஙனம் அஃது அழிந்தபின், உறையூரே பழைய சோழமன்னர்க்குத் தலைநகராயிற்று. இனிச், சேக்கிழாரடிகள் காலத்திற் சோழமன்னர்க்குத் தலைநகராயிருந்தது காஞ்சிமாநகரேயா மென்பது கல்வெட்டுகளிற் காண்க.

இனிச், சோழநாட்டின்கண் மிகச் சிறந்ததாகிய தில்லையின் நாட்டுவள நகரவளங்களைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் புராணத்தின்கண் ஆசிரியர் விரித்துச் சொன்னமை பற்றியே, இளையான் குடிக்கும் திருக்கோவலூர்க்கும் அவ்வளங்கள் கூறிற்றிலர். பழையாறைக்கும் அவ்வாறே.

திருவள்ளுவர் நூல்நயம்

'திருவள்ளுவர் நூல்நயம்' எனப் பெயரிய இவ்வாராய்ச்சியுரை திருவாளர் ஆர்.பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்களால் (பி. ஏ., பி. எல்.) இயற்றப்பட்டுத், திருவாளர் கா. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்கள், எம். ஏ., எம். எல்., எழுதிய முன்னுரையோடு வெளிவந்திருக்கின்றது. திருவள்ளுவர் பெருமை, திருக்குறள்-பொதுநூல், அறத்தின் திறம், அரசியல் முறை, இன்ப இயல், திருக்குறள் உவமைத்திறம், திருவள்ளுவரும் பரிமேலழகரும் என்னுந் தலைப்பெயர்களின்கீழ்த் திருக்குறள் மாட்சியினையும், அதனை ஆக்கியோன்றன் பேரறிவின் திறத்தையும் இந்நூல் பெரும்பான்மையும் வடசொற் கலவாத தெளிதமிழ் உரைநடையில் நன்கு விளக்கிக் காட்டுகின்றது. 'திருக்குறள்' ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம் முதலான மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட் டிருக்கும் உண்மையை எடுத்துக் காட்டுகின்ற இடத்தில், தமிழிலுள்ள அரும்பெருநூல்களை வடமொழியாளர் வடமொழியில் மொழிபெயர்த்து வைத்துக்கொண்டு, பிறகு அங்ஙனம் மொழிபெயர்த்த வடநூல்களிலிருந்து அத் தமிழ் முதல்நூல்கள் வந்தனவென்றுரைக்கும் ஏமாற்ற உரையை இதன் ஆக்கியோர் மறுத்திருப்பதும், திருக்குறளுக்கு உரைகண்ட உரைகாரர் பதின்மருள் ஒருவராகிய 'பரிமேலழகியார்' திருவள்ளுவநாயனார் கருத்துக்கும், அவர் மேற்கொண்ட தமிழ் வழக்கிற்கும் மாறாக வடமொழி வழக்கைத் தழீஇ எழுதியவுரை பல இடங்களில் வழுவாதலை எடுத்துக்காட்டியிருப்பதும் நினைவுகூரற்பாலன. திருக்குறளுக்குச் சிறப்புப்பாயிரங் கூறிய நல்லிசைப்புலவர் பலருள் ஒருவராகிய 'கல்லாடனார்' கடைச்சங்ககாலத்தில் கி-மு. முதல் நூற்றாண்டில் இருந்தவர்; மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச்செய்த திருக்கோவையாரைப் பின்பற்றிக் 'கல்லாடம்' என்னும் நூல் இயற்றிய புலவர் கி-பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்தவர். ஆதலால், இவ்விருவரையும் ஒருவராகக் கருதி இதன் ஆக்கியோர் எழுதியிருப்பதும், "குடம்பை தனித்தொழிய" என்னுந் திருக்குறளிற்போந்த 'குடம்பை' என்னுஞ் சொல்லுக்கு 'முட்டை' எனவும், 'புள்' என்னுஞ் சொல்லுக்கு முட்டையிலிருந்து உடனே பறக்கும் ஒருவகைப் புள் எனவும் பொருள்கொண்டு காட்டியிருப்பனவும் ஏற்றுக்கொள்ளற்பாலன அல்ல. சென்ற உஉ-ஆண்டுகட்குமுன் யாம் வெளியிட்ட 'ஞானசாகர முதற்பதுமத்திற்' கல்லாடர் இருவராதலும், 'குடம்பை,' 'புள்' என்பவற்றிற்கு மேற்கூறிய பொருள்கள் பொருந்தாமையும் நன்கு விளக்கியிருக்கின்றேம். இதனை வெளியிட்ட திரு யம். இ. வீரவாகு பிள்ளையவர்கள், பி. ஏ., எமது கருத்துரை பெறும்பொருட்டு எமக்கு இதனை விடுத்தமைக்கு உவந்தேம். இதன் விலை ரூ 1. வேண்டுவோர், சென்னைக்கு அடுத்த சைதாப்பேட்டை, தர்மராஜாகோயில் தெரு, 21-வது இலக்கமுள்ள வீட்டில் ஷை பிள்ளையவர்களிடம் பெற்றுக்கொள்க.

ஞானசாகர ஆசிரியர்.